

CONTRA

nr 5 2013 (nr 231 från starten) årgång 39 Pris 25:-

Fremskrittspartiet
Myter om pensioner
och pensionärer
Kommunism idag

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Géza Molnár

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
E-post redax@contra.nu
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta versionen av Contra

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 5682-0392.
Studerande 95 kronor, ange skola/ universitet vid betalningen.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Danske Bank 800018-70846087.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och Fredrik Runebert
Övriga medarbetare: Carl Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson, Bertil Häggman, Bertil Lindblom och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2013-12-31

Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlshamn 2014

Omslagsbilden denna gång visar Norges nya finansminister Siv Jensen i debattagen. För första gången ingår Fremskrittspartiet i en norsk regering. Contra har genom åren följt Fremskrittspartiets väg genom norsk politik och i detta nummers första artikel ger vi en bakgrund till Fremskrittspartiets ideologi och varför det är fel att jämföra partiet med Sverigedemokraterna. Fremskrittspartiet är ett klassiskt liberalt parti ("liberalistisk" på norska) kritisk mot socialstatens alla yttringar, de som ligger Sverigedemokraterna så varmt om hjärtat i deras folkhemsideal. Foto: Magnus Fröderberg/norden.org

CONTRA-NYTT

Birger Hagård död

En av Sveriges främsta antikommunister, Birger Hagård, avled i december i Vadstena, nästan 81 år gammal. Birger Hagård var ordförande i Högerens Ungdomsförbund (nuvarande Moderata Ungdomsförbundet) mellan 1963 och 1965. Han var filosofie doktor och docent och en av dem som var med och byggde upp Linköpings Universitets samhällsvetenskapliga institution. Under sexton år (1982–1998) var han riksdagsledamot för Moderaterna, till stor del verksam i Konstitutionsutskottet.

Han var en av de främsta som kämpade för de baltiska folkens rättigheter och var från 1971 ordförande i Baltiska Kommittén, som bildades 1943 i samband Sovjetunionens inmarsch i de baltiska staterna.

Birger Hagård deltog också i den konferens för APAACL, Asian People's Anti-Communist League, i Taipei som fattade beslut om att bilda världsorganisationen WACL, World Anti-Communist League. Birger Hagård blev senare ordförande i den svenska sektionen, en post som han innehade mellan 1984 och 1988. Det var hårda påtryckningar från vänsterkrafterna i Moderaterna som tvingade honom att lämna posten som ordförande för WACLs svenska sektion. Birger Hagårds engagemang för antikommunismen och de ofria folkens sak upphörde aldrig. 1992 motionerade han exempelvis i Riksdagen för att Taiwans handels- och informationskontor i Stockholm skulle få samma privilegier som det motsvarande svenska kontoret i Taipei hade. 1991 motionerade han om att det svenska biståndet till den kommunistiska förtryckarregimen i Angola skulle upphöra och han var en av många som engagerade sig för att Svenska Flaggans Dag skulle bli Sveriges officiell nationaldag och därmed allmän helgdag. Han var också en av de ursprungliga prenumeranterna på Contra, han hade tidskriften i nästan 39 år.

Inbetalningskort och prenumerationsrutiner

Contras prenumerationer löper sex nummer. Det spelar ingen roll när på året Din prenumeration börjar, Du får alltid sex nummer av Contra på en prenumeration. Med det sista numret på Din löpande prenumeration av Contra följer ett brev om att det är dags att förnya. Du behöver alltså inte särskilt fråga om Din prenumeration är aktuell – den är aktuell tills Du får ett meddelande från oss. Skulle Du råka betala en gång för mycket förlängs prenumerationen med ett år och Du kan hoppa över nästa års inbetalning.

Med varje nummer av Contra följer ett inbetalningskort till plusgirot. Det är avsett för dem som vill ge ett bidrag till Contra eller vill beställa varor från vårt sortiment, som Du hittar på hemsidan, <http://www.contra.nu>, om Du klickar på "Produkter" i balken.

Fremskrittspartiet och Sverigedemokraterna – ideologiska motpoler

Contra har ända sedan 1980-talet i ett flertal artiklar gett en nyanserad bild av det klassiskt liberala Fremskrittspartiet i Norge. Men i övrig svensk media har det norska Fremskrittspartiet beskrivits som ett populistiskt och nationalistiskt missnöjesparti. Under 2000-talet har partiet likställts med Sverigedemokraterna.

I Aftonbladet kunde man 2009 läsa följande: *För största parti på den borgerliga sidan blir högerpopulistiska Fremskrittspartiet, FRP, och dess partiledare Siv Jensen. Ett parti som kan jämföras med Sverigedemokraterna eller Dansk Folkeparti.* Sverigedemokratiska representanter gör inte mycket för att ändra den synen. Partisekreterare Björn Söder har efter att Fremskrittspartiet i år gått in i en borgerlig regering med Høyre sagt till TT att: *Det kan bli en förebild för Sverige att ta efter.*

Det är uppenbart att Sverigedemokraterna försöker surfa på den framgångsvåg som Fremskrittspartiet har skapat i Norge. Men hur sann är den bilden? Företrädare för Fremskrittspartiet vill absolut inte kännas vid några kopplingar till Sverigedemokraterna och har uttalat den synen i ett antal tidningsartiklar. Kanske har detta fått effekt då ett antal statsvetare inför det nyligen genomförda valet i år påtalat de stora skillnaderna mellan Fremskrittspartiet och Sverigedemokraterna.

Det är alltid svårt att jämföra två partier från olika länder eftersom kultur, historia och samhällsklimatet skiljer sig åt. Därför är det viktigt att veta vilka skillnader som råder mellan exempelvis Sverige och USA

när abortfrågor ska diskuteras eller i det här fallet skillnader mellan Sverige och Norge i synen på invandring. Mot bakgrund av det kommer här en beskrivning av Fremskrittspartiets historia, ideologiska grund och politiska hjärtefrågor. Därefter ställs detta mot Sverigedemokraternas bakgrund och ideologiska ståndpunkter som de kommer till uttryck i partiets principprogram.

Partiet grundades 1973 av kapitalisten och liberalen Anders Lange under namnet *Anders Langes parti til sterk nedsettelse av skatter, avgifter og offentlige inngrep*. På kravlistan fanns sänkta skatter, minskade bidrag och bistånd samt mindre byråkrati. Samma år fick partiet fyra man-

fredrik.runebert@contra.nu

dat i Stortinget efter att ha kampanjat i fem månader, vilket är en relativt kort period inom politiken. Som jämförelse hade Ny demokrati sju månader på sig för att erhålla mandat i riksdagen 1991. Det stående epitetet på Fremskrittspartiet var ett "populistiskt missnöjesparti", vilket även

Ny demokrati och Sverigedemokraterna har beskyllts för. En framgångsfaktor för det nya partiet i Norge var att borgerliga väljare var missnöjda med uteblivna reformer av välfärdsstaten.

Året efter dog grundaren Anders Lange den 18 oktober och efterträddes i stortinget av Carl I Hagen, medan Eivind Eckbo och sedan Arve Lønnum axlade partiordförandeskapet. Under den perioden bytte partiet namn till Fremskrittspartiet. Efter den första mandatperiodens utgång åkte partiet ut ur stortinget men återkom sedan 1981 under Carl I Hagens ledning. Han tog över partiordförandeskapet 1978. I principprogrammet från 1983 slog partimedlemmarna fast att partiet är libertarianskt ("liberalistisk" på norska).

Men det stora lyftet kom först 1987 i de norska lokalvalen där invandringsfrågan lyftes upp till debatt och där kritiken specifikt riktade in sig på den muslimska invandringen. Partiet varnade för att Norge skulle islamiseras om åtgärder inte vidtogs. Ett krav var att en folkomröstning skulle hållas i frågan. Två år senare, 1989, blev Fremskrittspartiet tredje största parti.

Liberalismen och invandringskritiken

1990-talet präglades av motsättningar mellan en libertariansk och en nationalistisk falang. Ett tag såg det ut som att nationalisterna skulle få övertaget då många libertarianer valde att säga upp sitt medlemskap på grund av att de nyliberala idéerna förfuskades när partiledaren började tala om en skattehöjning för att sänka det dåvarande offentliga understöttet samt det taktiska närmandet till invandringskritiska idéer. Men samtidigt kom många av de mest radikala nationalisterna att uteslutas eller självmant hoppa

Dåvarande partiledaren för Fremskrittspartiet (senare Stortingets vice talman) Carl I Hagen under ett besök på Contras redaktionslokaler i Stockholm 1985.

av partipolitiken. En orsak till det sistnämnda var Carl I Hagens ambition att göra partiet till en samarbetspartner till de borgerliga partierna. Med andra ord försökte partiledaren balansera mellan två motsatta intressen inom partiet.

Till skillnad från Sverigedemokraterna som uppstod ur den nationalistiska och rasistiska organisationen Bevara Sverige Svenskt (BSS), men i likhet med Ny demokrati, har Fremskrittspartiet aldrig varit ett enfrågeparti. Dessa historiskt skilda bakgrunder kan till stor del förklara de skillnader som i dag finns mellan de två partierna. Samtidigt kan nämnas att Sverigedemokraterna fick sina första riksdagsmandat efter att ha utslutit suspekta och nazianstrukna medlemmar samt bredat sitt politiska program. Det ger en annan bild av väljarnas benägenhet att rösta på missnöjespartier med en fråga på partiprogrammet.

Statsvetaren, tillika Timbromedarbeta-re och forskare på Göteborgs universitet, Andreas Johansson-Heinö, och fler med honom, menar att de stora opinionsökningarna för Fremskrittspartiet har sammanfallit med tydlig invandringskritik. Den tolkningen av partiets framgångar motsägs av det faktum att kommunalvalet 1987, då Fremskrittspartiet fick 12,2 procent av rösterna, var invandringsfrågan inte ens med i partiets valbroschyrer. Partiets kampanj fokuserade på att minska den kommunala byråkratin och minska byråkraternas makt samt att partiets representanter lovade att vara notoriska ja-sägare i enskilda tillståndsprövningar. Andra frågor var sänkta skatter och avgifter samt att prioritera äldreomsorg och sjukvård framför satsningar på friska förvärvsarbetare. De ledande representanterna tog inte ens upp invandringsfrågan i sina valtal, såvida de inte fick direkta frågor från väljarna.

Beskrivningen av partiets utveckling ser ut ungefär så här: Från populism via libertarianism och därefter invandringskritik till dagens högerliberalism. Vid grundandet var partiet ett populistiskt missnöjesparti med sänkta skatter på programmet. Därefter antog partiet en nyliberal prägel under 1980-talet för att sedan vara ett invandringskritiskt parti under 1990-talet. I dag är partiet en hybrid bestående av klassisk liberalism och invandringskritik. Ur ett europeiskt perspektiv är detta ett unikt parti utan motsvarigheter i andra länder. Ny demokrati i Sverige, grundat

1991, och Fremskridtspartiet i Danmark, grundat 1972, kan vara det närmaste man kan komma. Dansk Folkeparti är ett nationalistiskt och konservativt parti som bildades 1995 som en utbrytning ur Fremskridtspartiet. Den utbrytningen har aldrig varit i närheten av nyliberalismen, även om Fremskridtspartiet var ett utpräglat liberalt parti.

När det gäller partier som står nära fascismen såsom Gyllene gryning i Grekland finns inga gemensamma nämnare överhuvudtaget med det norska Fremskrittspartiet. När vice partiordförande för Fremskrittspartiet, Ketil Solvik-Olsen, själv får jämföra sig med europeiska partier och vilka partier man har kontakter med nämns danska Venstre, nederländska VVD, det estniska Reformpartiet och de brittiska konservativa. Kontakter finns även med tyska liberala partiet FDP och det franska liberalkonservativa UMP.

Enligt statsvetare finns en kulturskillnad mellan Sverige och Norge som skulle kunna förklara varför ett invandringskritiskt parti har fungerat bättre i Norge. Enligt den teorin har Sverige lägre tolerans för rasism än Norge, vilket även påverkar nationalistiska och invandringskritiska partier. Ett konkret exempel är att den rödgröna regeringen 2009–2013 förde en ännu mer restriktiv invandringspolitik än Sverige under en alliansregering. Representanter för Fremskrittspartiet sägs också kunna komma undan med uttalanden som inte ens Sverigedemokratiska representanter skulle våga yppa. Men samtidigt menar Andreas Johansson-Heinö att i Sverige är debatten mer hysterisk, gapig och moraliserande medan debatten i Norge är mer nyanserad. Slutsatsen är att Fremskrittspartiet avviker mindre i Norge än Sverigedemokraterna avviker i den svenska kontexten.

Mer konsekvent än Høyre

Viktiga politiska frågor för Fremskrittspartiet är att öka friheten genom att exempelvis avskaffa förbud mot söndagsöppna butiker, mot snö- och vattenskotrar, mot poker, mot Red bull (nu upphävt), avskaffa handelshinder mot exempelvis importerad ost samt en uppluckring av alkoholhandeln. Ett förslag som har uppmärksammats i svensk media på senare tid är partiets krav på att ta ut mer resurser från oljefonden för investeringar i infrastruktur. Argumentet är att investeringar i egna vägar och andra kommunikationer

är mer stabila och mindre riskfyllda än aktier och statsobligationer. Andra hjärtefrågor är privatiseringar, kundvalsmodeller inom vård, skola och omsorg samt ett starkt försvar. Under kalla kriget var de positivt inställda till att tillverka neutronbomber och eventuellt stationera kärnvapen på norsk mark. De är även det mest NATO-vänliga partiet i norsk politik. Tanken var att NATO-medlemskapet ger rätt till hjälp från de övriga medlemmarna, men att ett beslut och verkställandet av beslutet skulle kunna dra ut på tiden. Om NATO däremot är stationerade på norsk mark skulle det avskräcka Sovjetunionen att anfälla Norge.

Carl I Hagen förklarade i *Contra* nummer 1 1982 att ett viktigt existensberättigande för partiet är att verkligen stå upp för den politik som Høyre säger sig stå för. Høyre försöker ge sken av att stå upp för att minska byråkratin och de offentliga utgifterna, sänka marginalskatterna, liberalisera bostadspolitiken, avskaffa presstödet och andra bidrag till organisationer, teatrar och vuxenutbildningar. Men i praktisk politik har Høyre ständigt gjort sina anhängare besvikna. I en artikel från 1985 i samma tidning (nummer 4) framgår att Fremskrittspartiet vill avskaffa u-hjälpen och i stället införa ett skatteavdrag för medborgare som ger bistånd till u-länder. Det är också mer effektivt att ta bort handelshinder och öka importen från fattiga länder. Andra punkter på agendan är att avskaffa inkomstskatten (marginalskatten) och att avreglera alkoholmarknaden genom att tillåta försäljning av vin och öl i livsmedelsbutiker. Argumentet för att avskaffa marginalskatten var att norska medborgare har ett för stort intresse av att lägga ned tid på att jaga avdrag i stället för att lägga ned den tiden på att skapa produktiva värden. Även på arbetsmarknaden vågade partiet avvika genom att kräva lokala förhandlingar i stället för centrala förhandlingar där två karteller gör upp om löneutvecklingen. I vanliga fall, påpekar den dåvarande partiledaren, vill staten motverka kartellbildningar, men på arbetsmarknaden är det sanktionerat.

Men samtidigt framgår det att partiet är långt ifrån ett konsekvent klassiskt liberalt parti. När det gäller alkoholpolitiken förespråkar nämligen partiet ett fortsatt vinmonopol och att staten ska genomföra informationskampanjer om alkoholens skadeverkningar. En typisk paternalis-

tisk syn på medborgarna. Förklaringen till den inkonsekvensen är den dåvarande partiledarens tal om pragmatism. Man vinner inga val på ett objektivistiskt program eller på att kräva alla frihetsreformer på en gång.

Av de flertal intervjuer som Contra har gjort med Carl I Hagen framgår det att Fremskrittspartiet förstår motsättningen mellan generösa socialförsäkringssystem och fri invandring. Partiledaren kunde tänka sig fri invandring om de nytillkomna tvingas stå utanför socialförsäkringssystemet, ett system som de inte har betalat några premier till. Tanken föll dock på att det inte finns någon opinion för den linjen. Därför måste invandringen begränsas. Sverigedemokraterna har aldrig fört ett sådant resonemang och är mer intresserade av att bevara det sociala försäkringssystemet än att tillåta fri invandring. Övriga partier väljer att blunda för intressekonflikten.

Inga kopplingar till Sverigedemokraterna

Under de senaste åren har representanter för Fremskrittspartiet i svensk media betonat att de inte har några som helst kopplingar med Sverigedemokraterna. Partiordförande Siv Jensen, som valdes till partiordförande 2006, skrev i augusti 2011 en artikel på Newsmill vars huvudbudskap var att terroristen och mördaren Breivik inte har något gemensamt med Fremskrittspartiet. Det faktum att Breivik som skrev ett mycket förvirrat ideologiskt manifest var medlem partiets ungdomsförbund FPU under åren 1997-2007 och i moderpartiet under åren 1999-2006 har slagits upp stort i utländsk media, så även i svensk media. Argumentet för att göra detta faktum till en stor nyhet är att det inte kan vara en slump att en sådan person väljer att bli medlem i ett visst parti. Siv Jensen kontrar med att det heller inte kan vara en slump att en sådan person självvalt väljer att gå ur partiet, sedan han upptäckt att det stod för helt andra värderingar än de han själv stod för. Dessutom citerade Breivik John Stuart Mill för att motivera sin terrorhandling, vilket borde betyda att socialliberaler borde kritiseras för samma sak. I artikeln framgår också att Jensen och partiet är beredd till själv-rannsakan för att reflektera över om partiets representanter kan ha uttalat sig på ett sådant sätt att det skapats en grogrund för en sådan extremism som Breivik står

för. För den ambitionen har Jensen fått kritik från Dansk Folkepartis ordförande Pia Kjærsgaard. Siv Jensen gör här klart att hon inte bryr sig om vad Kjærsgaard tycker, då de inte har några relationer med det danska partiet. I samma passage passar Jensen på att distansera sig från både Sverigedemokraterna och Sannfinländarna. Hon förklarar även att partiets handlingsprogram består av 90 sidor och enbart två sidor behandlar invandringspolitiken. Hon förklarar partiets invandringspolitik på följande vis: *Vi mener at Norge fortsatt skal være et land med dører som både kan åpnes og lukkes, og ikke bare lukkes. I tillegg mener vi at islam på lik linje med de andre verdensreligionene har en plass i det norske samfunnet. Og la det være sagt en gang for alle: Det er forskjell på islam og den politiske radikale islamismen.*

Sedan kan man fråga sig varför just en enstaka mening om Sverigedemokraterna gör att redaktören på Newsmill formulerar följande rubrik på debattartikeln: *Siv Jensen: Mitt parti har inget gemensamt med Sverigedemokraterna.* Då denna enstaka mening ger upphov till en stor rubrik ligger det nära till hands att dra slutsatsen att det i Sverige är något som vi tidigare inte har känt till.

Vice ordförande Ketil Solvik-Olsen gör en liknande markering i Dagens Industri den 12 september 2013. I artikeln slår han fast att Fremskrittspartiet är ett klassiskt liberalt parti som utgår från individen och familjens frihet, och inte har nationen som utgångspunkt. Partiet strävar också efter en begränsad statsmakt, något som Sverigedemokraterna med sitt folkhemsideal inte ställer sig bakom. Andra viktiga värdeord utöver frihet är pluralism och maktodelning. Artikelförfattaren slår även fast att det i Sverige saknas ett etablerat klassiskt liberalt parti.

Likheter och skillnader

Vid en jämförelse mellan Fremskrittspartiet och Sverigedemokraternas hemsidor, som kan liknas vid ett skyltfönster för medborgarna, framgår betoningsskillnaderna. Klickar besökaren på fliken *Hva vi mener* på Fremskrittspartiets hemsida framkommer rubrikerna: Hälsa- och äldreomsorg, ekonomi, Trygghet, Frihet, Skola, utbildning och forskning samt äldrepolitik. Om den samhällsintresserade i stället besöker Sverigedemokraternas hemsida och klickar på fliken *Våra vik-*

tigaste frågor kommer följande punkter upp: Invandring, Brottslighet och äldreomsorg. Börjar vi med likheterna framgår det att båda partierna betonar bekämpningen av brottslighet och värdandet om äldre i form av bättre äldreomsorg och pensioner. Enda skillnaden mellan partierna är att Fremskrittspartiet rubricerar bekämpningen av brottslighet med Trygghet. Fremskrittspartiet nämner inte ens invandringen som en av sina viktigaste frågor och Sverigedemokraterna nämner inte Friheten som viktig fråga. Fremskrittspartiet lägger också mer krut på att minska byråkrati, förenkla företagens vardag, sänka skattetrycket och begränsa statsmakten. När det gäller invandringen tas frågan upp under trygghet där partiet slår fast att utländska medborgare som begår brott i landet ska utvisas och sitta av sina straff i hemlandet. De vill också strama upp asylpolitiken och avvisa alla som saknar papper på sin identitet. Under rubriken Skola, utbildning och forskning kräver partiet att kvinnoförtryckande plagg såsom hijab, niqab och burka inte ska få användas i grundskolan samt att skolans värdegrund ska bestå av det kristna arvet och de västerländska idéerna om humanism. Skolavsnittet är mycket längre och mer ingående än de övriga avsnitten vilket tillsammans med de politiska förslagen, exempelvis krav på ordning och reda, högre status för lärare, samt en utbyggd lärlingsutbildning, påminner mer om Folkpartiet än om Sverigedemokraterna. Särskilt då även Folkpartiet har ställt högre krav på ankommande invandrare.

Fremskrittspartiet verkar mena att invandringsfrågor är en liten del av lösningen, men ingenting som ensamt kan lösa några stora samhällsproblem. En tolkning kan vara att Norge har en mer restriktiv invandring än Sverige och att invandringens konsekvenser därför är ett större problem i Sverige. Men mot bakgrund av partiernas historia är det svårt att förbise det faktum att Fremskrittspartiet aldrig har betraktat invandringspolitiken som det mest centrala.

Vid en kvantitativ analys av Fremskrittspartiets och Sverigedemokraternas principprogram framgår det att Fremskrittspartiet använder ordet frihet 36 gånger på 14 sidor medan frekvensen för Sverigedemokraterna är 23 gånger på 36 sidor. Gör man samma sökning på gemenskap (felleskap) blir resultatet

följande: Fremskrittspartiet 2 gånger, Sverigedemokraterna 20 gånger. Mönstret kvarstår om man söker på samhälle/samfunn: Fremskrittspartiet 23 gånger och Sverigedemokraterna 58 gånger.

Den mer intressanta kvalitativa analysen leder inte till en annorlunda slutsats. Fremskrittspartiet slår fast i första stycket att deras ideologiska hemvist är liberalismen med motiveringen att enskilda människor är bättre lämpade att bestämma över sina egna liv än vad politiker är. Partiet önskar en tydlig gräns för politikens domäner. En önskan som påminner om Kristdemokraternas tal om politikens gränser. Sverigedemokraterna slår i sin tur fast i första stycket att partiets ideologiska hemvist är socialkonservatism, värdekonservatism och nationalism, med motiveringen att en solidarisk välfärdsmodell är det viktigaste verktyget för att bygga det goda samhället. I nästa stycke får läsaren veta att partiet har som ambition att kombinera de bästa delarna från höger- och vänsterskalan. En formulering som har mer gemensamt med Centerpartiets tidigare drömmar om mittens rike och Miljöpartiets tidigare ambitioner om att balansera mellan höger och vänster än om Fremskrittspartiets frihetliga högerliberalism. Sverigedemokraterna förklarar senare på samma sida att de vill kombinera frihet samt trygghet och individualism, en balansakt som Fremskrittspartiet inte är särskilt intresserat av att göra.

Frihandel och globalisering

Målet för Sverigedemokraternas politik är att återskapa folkhemmet. Under rubriken *3. Sverigedemokraterna och socialkonservatism*en följs folkhemsretoriken upp av en association till socialdemokraten Per Albin Hanssons berömda folkhemstal där begreppet folkhemmet lånades av en socialkonservativ samhällsdebattör. Den samhällsdebattören var högerpartisten och professorn i statsvetenskap Rudolf Kjellén som levde mellan 1864 och 1922 och som hade en nationalistisk inriktning kombinerad med en ambition att försöka finna en hybrid mellan socialkonservatism och antimarxistisk socialism. För Sverigedemokraterna är alltså gemenskap en viktig målsättning vilket motiverar en solidariskt finansierad välfärdsmodell och en stark identifikation mellan medborgarna i landet, vilket i sin tur leder till att invandrare ska assimileras till det

Norges nya regering utanför Slottet i Oslo. För första gången sitter Fremskrittspartiet i regeringen, framför de övriga står finansminister Siv Jensen (FrP) och statsminister Erna Solberg (H).

svenska samhället. För Fremskrittspartiet är en del av invandringen ett hot mot friheten för den norska medborgaren på grund av onödiga kostnader som betalas av skattebetalarnas surt förvärvade slantar. Så även om de politiska åtgärderna på invandringsområdet är likartade är argumentationsgrunden väsensskild. En gemensam nämnare i sammanhanget är att båda partierna vill slå vakt om de respektive ländernas traditioner och kulturarv vilket innefattar ett vaktslående av den kristna livssynen och de västerländska idéerna. Även kravet på ett starkt försvar förenar partierna.

Frihandeln är ett annat tema som skiljer partierna åt. Sverigedemokraterna skriver under den 14:e punkten *Sverigedemokraterna och ekonomin* att: *Sverigedemokraterna är i grunden positiva till frihandel, men menar samtidigt att begränsade möjligheter att göra avsteg från denna princip måste finnas.* Denna diffusa och grumliga brasklapp går inte att återfinna i Fremskrittspartiets program vilket framgår av följande citat: *Markedsøkonomi forutsetter også frihandel mellom landene. Fremskrittspartiet vil fjerne import- og eksportrestriksjoner og andre handelsbarrierer. Frihandel og markedsøkonomi er forutsetninger for*

å fjerne fattigdom gjennom økonomisk vekst, å utnytte ressursene optimalt samt å holde pris- og kostnadsveksten lav. Här framgår också skillnaden i synen på bistånd där Sverigedemokraterna förespråkar ett mycket generöst bistånd, medan Fremskrittspartiet talar om frihandel som ett sätt att minska den globala fattigdomen. Fremskrittspartiet har även en positiv syn på globaliseringens effekter, något som Sverigedemokraterna inte uttrycker. Vidare skriver de: *På prinsipielt grunnlag burde det ideelt sett være en friest mulig bevegelse over landegrensene; av varer, tjenester, kapital og arbeidskraft. Dette forutsetter imidlertid at mennesker som bosetter seg i Norge ikke automatisk får velferdsrettigheter som belaster norske skattebetalere.*

På arbetsmarknaden vill Fremskrittspartiet öka flexibiliteten medan Sverigedemokraterna betonar tryggheten för löntagarna. Ett konkret exempel är att Sverigedemokraterna betonar vikten av en generös omställningsförsäkring medan Fremskrittspartiet betonar att det ska vara lönsamt att arbeta jämfört med att leva på bidrag och att organisationsfriheten också ska innebära rätten att inte behöva vara medlem i en monopolliknande

Fortsättning på nästa sida

Olika nyanser av rött

– kommunismen av idag

Det har gått drygt 20 år efter Sovjetunionens upplösning och Berlinmurens fall, men kommunismen består som ideal för såväl gamla nostalgiker som yngre aktivister. Anmärkningsvärt är den breda acceptans som finns för våldet som medel i politiken: från Revolutionär front längst till vänster till Vänsterpartiet i politikens finrum.

När Statens medieråd 2013 på regeringens uppdrag gav ut rapporten *Våldsbejakande och antidemokratiska budskap på Internet* väckte det viss uppmärksamhet, att autonoma extremistgrupper på den yttersta vänsterkanten ansågs stå för demokratiska värderingar. Extremnationalistiska samt jihadistiska grupperingar be-tecknades däremot som odemokratiska.

Information om rapporten via regeringens hemsida här:

<http://www.regeringen.se/sb/d/13970/a/219564>

Enligt Statens medieråds rapport är det våld som godkänns och utförs av extremvänstern att anse som blott ”medel” i den behjärtansvärda kampen för demokrati. Många blev av naturliga skäl upprörda över medierådets värdering av det politiska våldet. Så här skrev exempelvis författaren och journalisten Magnus Sandelin, expert på vänsterextremt våld, på sin blogg den 29 juli 2013:

”Själv anser jag att de våldsamma metoderna, som riktat sig både mot antidemokratiska högerextremister och borgerliga politiker och partier, vittnar om en grundläggande avog inställning till fri åsiktsbildning, och jag ser också en del

kartellbildning på arbetsmarknaden.

De två partierna, Framskrittpartiet och Sverigedemokraterna, har helt skilda ideologiska utgångspunkter och agerar på helt olika samhällsarenor. Svenska liberaler har inte visat något större intresse för Sverigedemokraterna, men däremot har intresset varit större för Framskrittpartiet. Ett exempel därav är den framlidne debattören och riksdagsmannen

ideologiska budskap hos den autonoma vänstern som borde fått varningsklockorna att ringa även hos Statens medieråd. Dogmatiska läror och miljöer som talar om demokrati för folket har i praktiken aldrig visat sig vara särskilt demokratiska.”

Det kommunistiska AFA

När det gäller så kallade autonoma grupperingar på yttersta vänsterkanten är det

tommy.hansson@contra.nu

främst Antifascistisk Aktion (AFA) samt Revolutionära Fronten som avses. Det första AFA grundades av det Kommunistiska partiet i Tyskland på 1930-talet för att bekämpa det nationalsocialistiska partiet NSDAP inom ramen för det politiska gatukrig som utkämpades mellan olika socialistiska extremrörelser.

De antifascistiska grupper som uppstod i Europa efter kommunismens fall i Sovjetunionen och Östeuropa kan väl närmast sägas utgöra en mosaik av skilda vänstersynsätt: anarkism, socialism, kommunism och olika schatteringar av dessa. Gemensamt för dessa ”Antifa”-grupper är de utomparlamentariska metoderna.

I Sverige har AFA funnits sedan 1993 och har sedan dess hunnit genomföra en stor mängd våldshandlingar inklusive grova fall av misshandel, mordbrand, skadegörelse etcetera.

De som drabbats har bland annat varit politiska partier såsom Moderaterna, Sverigedemokraterna, Liberala Partiet och Centerpartiet, men även andra institutioner och anläggningar som uppfattats som representanter för det etablerade samhället av typ golfklubbar, banker och snabbköpsbutiker. AFA fanns

(M) Johnny Munkhammar och bloggaren Dick Erixon som vid ett tillfälle under 2009 deltog på ett lunchseminarium med Siv Jensen, något som båda fick kritik för i Sverige. I Munkhammars redogörelse av mötet hänvisade han till Financial Times som kallat Siv Jensen för Nordens Margaret Thatcher, ett epitetsom Jensen själv uppskattar. Munkhammar försvarade sin positiva syn på partiet med att

med som arrangerar till de protestaktioner och kravaller som förekom i samband med EU-toppmötet i Göteborg 2001. AFA har ingen centralt sammanhållen organisation varken i Sverige eller Europa utan får anses vara en löst sammanhållen nätverksorganisation.

Våldet naturligt för RF

Under senare tid är det i första hand Revolutionära Fronten (RF) som omnämns i samband med vänsterpolitisk extremism. Det väckte visst uppseende då RF, Ung Vänster och Vänsterpartiet den 9 november 2013 i Göteborg anordnade en gemensam demonstration i syfte att högtidlighålla 75-årsminnet av den så kallade *Kristallnatten*, som utgjorde upptakten till den nazityska Förintelsen av judarna.

När vänstern i Sverige går samman för att demonstrera på årsdagen av Kristallnatten är det dock inte så mycket fråga om att visa sin solidaritet med det judiska folket, som man aldrig brytt sig särskilt mycket om, för att uttrycka det mildt. I stället är det fråga om att protestera och agera mot företeelser som ”kapitalism” och ”imperialism”. För RF är våldet ett naturligt led ur taktisk-politisk synvinkel och inte ett moraliskt ställningstagande.

Liksom AFA ingår Revolutionära Fronten, som daterar sin historia i Sverige från 2002, i ett internationellt nätverk med den ideologiska målsättningen att störta det västdemokratiska samhället genom revolution och ersätta det med socialism. Ibland lägger man ut våldshandlingar man utfört och filmat på nätet, som då man sommaren 2013 i Stockholm misshandlade en man som troddes vara ”rasist”. Personen i fråga visade sig dock vara en slovensk gästarbetare.

Det har blivit uppenbart att sympatier-

Framskrittpartiet har en frihetlig liberal ideologi med en sund ekonomisk politik med lägre skatter, begränsad statsmakt och frihandel på sin agenda. Invandringspolitikerna och särskilt asylpolitiken tog Munkhammar avstånd ifrån, men menade att skilda uppfattningar inte var tillräckligt för att undvika fri debatt.

na för RF sträcker sig djupt in hos den etablerade vänstern. Markus Allard, ordförande för ung Vänster – Vänsterpartiets ungdomsförbund – i Örebro, ombads lämna partiet sedan han uttryckt sympatier för RF på nätet.

Om dessa sympatier uttryckte sig Allard på följande sätt i en intervju med *Tvårsnytt* den 27 november 2013: ”Jag är väl knappast den ende som gör det. Varken i partiet eller Ung Vänster.”

”De är bra på motdemonstrationer”

Vänsterpartiets partisekreterare Aron Etzler har tagit avstånd från Markus Allard, vars anhängare dock menar att sympatierna för RF endast är ett svepskäl att bli av med Allard på grund av en konflikt mellan partiet och dess ungdomsförbund, som har med kommunalpolitiska förhållanden i Örebro att göra.

Även före V-ordföranden Lars Ohly har tagit avstånd från RF och försäkrat, att något organiserat samarbete mellan partiet och fronten ej förekommer.

Att sådant samarbete förekommit har vi dock kunnat konstatera ovan. Den som botaniserar litet på nätet kommer dessutom snart att finna, att det finns rätt gott om företrädare för Vänsterpartiet och Ung Vänster som stöttar avgrundsvänstern i Revolutionära Fronten. En av dessa är vänsterpartisten Lars Pettersson i Piteå. Han säger sig visserligen i en intervju i *Norrbottnenskuriren* den 24 november 2013 ta avstånd från våld, men ser ändå försonande drag hos fronten:

”Jag tänker att i alla sådana grupper finns det olika viljor. Jag stödjer deras utomparlamentariska arbete, de är bra på motdemonstrationer och deras aktioner får människor att engagera sig mot fascister.” Hela intervjun via länken här: <http://www.kuriren.nu/nknyheter/vansterpartiet-forsvarar-revolutionara-fronten-7139623.aspx>

Uttalanden liknande dessa har fått Vänsterpartiet att på sin hemsida gå ut och uppmana medlemmarna att hålla tand för tunga med sina eventuella våldrevolutionära sympatier.

Polismakten i stort och särskilt Säkerhetspolisen (SÄPO) har fått upp ögonen för det hot mot vårt sårbara demokratiska samhälle extremvänstern utgör med sina våldsmetoder. Detta framgår med önskvärd tydlighet av det tillslag mot ett

stort antal adresser avseende misstänkta vänsterextremister i Mälardals-regionen inklusive Stockholm, som gjordes av Nationella insatsstyrkan den 19 november 2013.

Polisens talespersoner var förtegnade när det gällde den politiska kontexten, men informerades om att brottsmisstänkarna gällde grov misshandel, olaga hot samt skadegörelse.

Motstånd mot NATO och USA

Arbetet med sikte på att omvandla Sverige till ett socialistiskt samhälle bedrivs emellertid icke enbart av ungdomligt betonade organisationer alternativt nätverk av typ Antifascistisk Aktion och Revolutionära Fronten, stundom involverande samarbete och/eller stöd från Vänsterpartiet och dess ungdomsförbund.

Även klassiskt stalinistiska partier är till viss del aktiva, även om de brukar få endast några promille av rösterna i riksdagsvalen. Det vore alltför enkelt och lättsinnigt att avfärda sådana grupperingar som nostalgiska dårfinkar som inte gör någon reell skada.

När det hölls en så kallad fredskonferens i värmäländska Degerfors 9–11 augusti 2013 fanns både Kommunistiska Partiet (KP) och Sveriges Kommunistiska Parti (SKP) med i bilden.

Medarrangören Eva Myrdal från *FiB/Kulturfront*, arkeologiprofessor och dotter till Jan Myrdal, utlät sig så här om syftet med fredskonferensen: ”Det som förenar är motståndet mot NATO och USAs krig.”

Mer om konferensen här: <http://www.kommunisterna.org/nyheter/2013/08/dags-nordiska-fredssamtal-i-degerfors>

På konferensen, eller ”fredssamtalen”, deltog bland andra Jan Myrdal, Anders Björnsson och Mohamed Omar. Den sistnämnde, som jag skrev om i *Contra* nummer 3 2013, har från att ha varit i tur och ordning måttfull islamsk poet och tidskriftsredaktör och därefter vildsint islamistisk och antisemitisk agitator övergått till att bli traditionell kommunist av närmast stalinistiskt slag. I dag medarbetar han som skribent i *FiB Kulturfront* och KPs statsunderstödda tidning *Proletären*, samt även inom ramen för SKP.

KP och SKP håller på Stalin

Kommunistiska Partiet räknar sitt ur-

sprung tillbaka till KFML(r), som uppstod som en utbrytning ur KFML med den i Göteborg 1936 födde Frank Baude i spetsen 1970. Partiet bytte sedan namn till KPML(r) och övergick från att vara Kina- till Sovjet-vänligt. Numera kallar man sig alltså Kommunistiska Partiet och har kommunal representation i Lysekil, Gislaved och Karlshamn. Då och då gör partiets ledarskikt resor till favoritländer av typ Nordkorea och Kuba.

Sveriges Kommunistiska Parti är en anrik partibeteckning som numera innehas av en partibildning som fram till 1995, då namnbytet till SKP ägde rum, hette Arbetarpartiet Kommunisterna (APK); APK var en utbrytning ur dåvarande Vänsterpartiet Kommunisterna (VPK) med Rolf Hagel, född i Göteborg 1934, som ledande namn.

APK åkte ur riksdagen 1980 efter att endast ha fått några promille av rösterna men hade länge kommunal representation på en rad orter. SKP hade fram till 2013 två kommunala mandat i Gällivare, men innehavarna av dessa blev uteslutna ur partiet till följd av en valtaktisk schism.

SKP ger ut tidningen *Riktpunkt* och håller fortfarande hårt på Stalin.

Kommunismen långt ifrån död

Således är kommunismen, trots att den inte längre har några stormaktsresurser till sitt förfogande, långt ifrån död. Den utövar genom en mängd olika grupper, partier och strategier ett betydande inflytande över samhället.

Den breda acceptans för revolutionärt våld som bevisligen förekommer måste sägas utgöra ett stort orosmoln för demokratin och dess utövare. Relativt många politiker ur olika partier har utsatts för våldsangrepp respektive fått bostäder, bilar och annan egendom vandaliserade.

Vad som enligt min mening är särskilt oroande är att ungdom av i dag, som bibringats bristfällig skolundervisning, där historieämnet varit satt på undantag, dras både till kommunismen och nationalsocialismen i tron att alla uppgifter om dessa ideologiers massmord är antingen påhitt eller våldsamma överdrifter.

Som *Contras* läsare vet finns det dock få historiska händelser som är så väldokumenterade som de nationalsocialistiska respektive kommunistiska förintelserna.

Det dysfunktionella Washington är bra för den politiska klassen

Det politiska Washington fungerar uselt. Kongressens och presidentens förtroende sjunker stadigt. Under en period i höstas ställdes den statliga verksamheten in sedan låsningarna mellan Kongressen och presidenten blivit ännu värre än tidigare. Samtidigt säkrar alltfler politiker – från bägge partierna – sin ekonomiska framtid genom att gå över till lobbyföretag, där de gärna åtar sig uppdrag som går rakt emot vad de jobbat för som politiker i årtal.

Oavsett hur man ställer upp normerna så är Washington i ökad utsträckning dysfunktionellt. President Obama har inte lagt fram någon budget och Kongressen har inte antagit någon budget*. Under den "sequester" (nedskärning av alla statliga utgifter rätt över med en enhetlig procentsats) som tillämpades tidigt under hösten har federalt anställda tvingats avstå från att arbeta en dag i veckan. Oavsett om deras arbetsuppgifter var väsentliga eller ej. Kongressen vägrade att ta sig an frågan att sortera fram väsentligheter från oväsentligheter vid nedskärningarna. Och sedan blev det dags för den totala stängningen av den federala apparaten. Kongressen åkte på semester i augusti utan att bry sig om landets mest centrala angelägenheter.

En opinionsundersökning från NBC News och Wall Street Journal visade att Kongressens ställning i den allmänna opinionen nådde en bottennivå på tolv procent. President Obamas ställning sjunker också, men den låg på 45 procent.

Men i Washington mår den politiska klassen bra. En av årets böcker, *This Town*, av Mark Leibovich vid *New York Times* försöker förklara verkligheten. Den verklighet där demokrater och republikaner, självutnämnda liberaler respektive konservativa, arbetar nära tillsammans. Inte i allmänhetens tjänst, utan för egen vinning.

År 1974 blev bara tre procent av avgående kongressledamöter lobbyister. Idag gäller det 42 procent av avgående ledamöter i Representanthuset och 50 procent av senatorerna. Det finns nära förbindelser mellan topparna i bägge de politiska lägren. De kan föra en animerad debatt i soffprogrammen i TV, men den krassa verkligheten är en annan.

**Sedan artikeln skrevs har Kongressen för första gången på tre år antagit en budget (red)*

Sedan den demokratiske senatören Evan Bayh skrivit i *New York Times* om det nedbrytande systemet för kampanjfinansiering gav han sig i kast med att tillsammans med president Bush förre stabschef Andrew Card arbeta för Amerikanska Handelskammarens program för att motverka regleringar av företagen. Efter BPs oljeutsläpp i Mexikanska Golfen samlade Handelskammaren ihop ett "drömlag" som inkluderade både en tidigare tales-

allan.c.brownfeld@contra.nu

man för Dick Cheney och den demokratiske pengainsamlaren Tony Podesta.

Två av de tre främsta bidragsgivarna till Harry Reid (demokratisk majoritetsledare i Senaten) och Mitch McConnell (republikansk minoritetsledare i Senaten) är samma Politiska Aktionskommittéer (PAC): Comcast och AT&T. Förre republikanske majoritetsledaren i Senaten Trent Lott och den förre demokratiske minoritetsledaren i Representanthuset Dick Gephardt arbetar bägge som lobbyister åt GE (tidigare General Electric). Alltmer typiskt är lobbyingföretaget Quinn, Gillespie & Associates. Jack Quinn, som var rådgivare åt Bill Clinton i Vita huset startade företaget med Ed Gillespie, som var en av huvudförfattarna bakom republikanen Newt Gingrichs "kontrakt med Amerika" och tidigare även medhjälpare till Dick Armeys, Representanthusets tidigare majoritetsledare, som nyligen fick 8 miljoner dollar i avgångsvederlag från en Tea Party-grupp, Freedomworks. Quinn och Gillespie arbetar nu tillsammans för att främja olika särintressen. Deras affärsidé bygger på att majoriteter kommer och går, men att deras företag ska vara framgångsrikt oavsett vem som styr.

Jack Quinn säger:

–Vi förlorar aldrig ett ögonblicks sömn på grund av hypoteser om hur det går i nästa val på firman. Vi har en bra grupp republikaner och en fantastisk grupp de-

mokrater.

Alex Pareene i nättidningen *Salon* driver synpunkten att även om de partipolitiska låsningarna är en av orsakerna till den låga uppskattningen för Washington hos allmänheten, så finns det också en annan orsak:

–...huvudstadens kontinuerliga, orubb-
liga elit, en överklass där många arbetar för att få inflytande i processen som stärker företagets och kapitalägarnas kontroll över maktinstrumenten och hur de maktinstrumenten används för att ta ut så mycket pengar som möjligt genom nationens arbetare, skattebetalare och naturresurser.

Också många av de som valdes som teaparty-aktivister vid valet 2010 började snabbt ragga pengar från de företag och specialintressen som de tidigare kritiserat. De anställde lobbyister till sina kontor i Kongressen. Senatören från Wisconsin, Ron Johnson, anställde en tidigare lobbyist för AT&T och Citigroup som stabschef.

År 2008 förklarade Barack Obama:

–När jag blir president ska jag stänga svängdörren i Vita huset, den dörr som gjort det möjligt att använda sitt arbete i administrationen som en språngbräda till ännu bättre jobb som lobbyister.

Det har inte fungerat så. Peter Orszag, en gång chef för Budgetkontoret, arbetar idag vid Citibank. Jake Stewart, tidigare departementsråd vid Finansdepartementet är idag informationsansvarig vid Goldman Sachs. David Plouffe, kampanjchef och rådgivare till presidenten är idag rådgivare till Boeing och GE. Och Anita Dunn, som hjälpte Michelle Obama att starta programmet mot övervikt bland barn, är nu rådgivare åt företag och mediakonsulter som försöker stoppa federala restriktioner för reklam riktad till barn när det gäller sockerrika matprodukter!

Frank Rice skriver i *New York Maga-*

Barack Obama lovade att stänga svängdörren mellan Vita Huset och lobbyisterna. Men det var innan han blev vald, sedan dess har utbytet mellan Vita Huset och lobbyföretagen bara ökat. Förtroendet för Kongressen sjunker snabbt, liksom för presidenten. Foto på Vita huset: Ad Meskens.

zine:

–Det är uppenbart att presidenten själv antingen har varit passiv eller ineffektiv när det gäller att utöva moraliskt ledarskap över Vita Husets anställda, som har rusat genom svängdörren.

I sin bok beskriver Mark Leibovich hur Washington är bebott av en permanent feodalklass – ett uttryck som han tillskriver den republikanske senatoren Tom Coburn. ”De är inte demokrater. De är inte republikaner. De är bara en egen samhällsklass”. Han utvecklar det så här:

Journalisterna är en del av klassen. Lobbyisterna är en del av den. Hangerson och wannabes är en del av den. Denna klass, liksom alla styrande klasser, har ett primärt mål som alla strävar gemensamt mot: att stanna kvar vid makten med alla tillgängliga medel.

Istället för att ägna sig åt de politiska mål som de valdes för att arbeta för är de enda målen, enligt Leibovich, berömmelse, makt, pengar och att befinna sig i centrum oavsett vad som händer. Enligt hans mening har den partipolitiska låsningen bara blivit en annan politisk berättelse – ett annat sätt för den styrande klassen att skaffa sig berömmelse och välstånd genom att delta i en oändlig mängd soffprogram och talaraftnar.

Enligt Leibovich:

–Om du bevakar Washington är det möjligt att leva i det stora gapet mellan den faktiska sanningen och hur människor försöker manipulera sanningen. Man talar om spin, inställsamhet, fördunkling.

Vad som förvånade Leibovich mest, säger han, är att ingen har vågat utmana de underliggande förutsättningarna. Istället för att gå till angrepp mot att de blir avslöjade är de som omtalas i boken förtjusta över att bli uppmärksammade:

Jag har fått mejl från personer som fått ofördelaktiga presentationer i boken – tidigare senatorer, tidigare ledamöter i Representanthuset, människor som varit i Washington länge. Mejlerna är betydligt mer ödmjuka än vad jag trodde de skulle vara. Jag hoppades att någon skulle argumentera för att det inte är så illa som jag beskriver, att det finns mer rörlighet än jag beskriver och att mejlskribenten själv inte är en så dålig människa, men att senator X nu är lobbyist och multimiljonär. Detta med tanke på allt ståhej det varit kring boken. Jag var förvånad över tystnaden från dem som borde ha sett sin ställning påverkad.

I mitten av 1950-talet fanns det 5 000 registrerade lobbyister i Washington. Idag finns det 12 000. Och ytterligare många tusen har omklassificerat sig till ”konsulter”. Oräkneliga är tidigare kongressledamöter eller anställda vid Kongressen eller anställda vid Vita huset. Deras samlade budget uppgår till 3,5 miljarder dollar. Det beloppet används för att påverka vart en federal budget på 3,5 biljoner går. De egna utgifterna ses som triviala, med tanke på de stora belopp som det i slutändan handlar om.

Terry McAuliffe, som vann guvernörsvalet i Virginia i november, är föremål för

en utredning av Department of Homeland Security, för att han använt sitt politiska inflytande för att vissa utländska investerare skulle få USA-visum i samband med investeringar i ett företag med kopplingar till både McAuliffe och Hillary Clintons bror Anthony Rodham. Hillary Clintons mångåriga medarbetare Huma Abedin, hustru till Anthony Weiner [Weiner var tidigare kongressledamot och avgick 2011, sedan det avslöjats att han skickat bilder på sig egen snopp till kvinnor han var i kontakt med på nätet, historien upprepad 2013 när han försökte bli borgmästare i New York], avslöjades i *Politico* för att ha tagit andra kunder samtidigt som hon arbetade åt Utrikesdepartementet. Det handlade bland annat om Tenco, en ”global rådgivningsfirma” som grundades av tidigare Clinton-medarbetaren Doug Brand. Det är så vår permanenta politiska klass uppträder i praktiken.

En dag kommer kanske fler amerikaner till insikt om hur den politiska klassen i Washington arbetar. Vi kan lära oss mer än vad vi ser i soffprogrammen i TV och möta de verkliga problemen. Den dagen ser dessvärre ut att ligga i en avlägsen framtid.

Redaktionens kommentar: Amerikansk lagstiftning kräver att lobbyister ska registrera sig som sådana. Motsvarande bestämmelser finns inte i Sverige, där det är fritt fram att arbeta som lobbyist för den som vill, utan registrering.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Straffad för att han sålde juiceburkar

Brian Cicek ålades att betala 5.000 kronor miljöstraffavgift för att han i sin butik Kezban i Göteborg sålt två sorters juice-burkar som inte ingått i något godkänt retursystem. Nu är det emellertid så att juice är undantaget från kravet på anslutning till ett godkänt retursystem.

Brian överklagade beslutet till Miljödomestolen, utan framgång. Brian stämde då, med hjälp av Centrum för Rättvisa, staten och krävde skadestånd. Första instans var Göta hovrätt. Hovrätten ansåg inte att Brian hade rätt till skadestånd, eftersom det felaktiga beslut som Jordbruksverket fattat gått att överklaga i domstol – att domstolen sedan fattade ett lika felaktigt beslut brydde man sig inte om.

Målet överklagades till Högsta Domstolen som konstaterade att Jordbruksverket hade rätt att påföra sanktionsavgifter, men att denna rätt inte gällde juice. Det hade verket inte brytt sig om och inte heller Miljödomestolen hade tagit

hänsyn till burkarnas innehåll. Rättstillämpningen var så felaktig att staten blev skadeståndsskyldig och ska betala 7.700 kronor i skadestånd till Brian. Han fick dock inget gehör för kravet på ett ideellt skadestånd och han fick inte heller någon ersättning för sina egna rättegångskostnader. (Dagens Juridik)

Ingen ersättning för beslagttaget björnkött

Sämre gick det för två jaktlag som skjutit en björnhona var i Dalarna (2010 respektive 2012). Det är förbjudet att skjuta björnhonor som åtföljs av ungar. Åklagaren ansåg att det fanns mjölk i björnarnas juver, började en utredning om jaktbrott samt beslagtogs björnarna. De obducerades vid Statens Veterinärmedicinska anstalt (SVA). Efter obduktionen lade åklagaren ner ärendet. Jägarna begärde hos Justitiekanslern ersättning för det björnkött de gått miste om. Det blev ingen ersättning. SVAs obduktionssal uppfyller inte Livsmedelsverkets hygienkrav och köttet ska därför kasseras. Ingen ersättning från staten enligt JK. (ATL)

Bidragfusk

2013 utreddes 20 000 fall av misstänkt bidragfusk. Det handlar om återkrav på 90 miljoner kronor. Den största enskilda posten är assistansersättningar. Antalet

fall är inte många, men beloppen är desto större. Det finns flera ärenden där fuskare lurat till sig miljontals kronor i ersättning för personer som inte alls har behov av assistans eller där personer som kan vara i behov av assistans inte har fått någon assistans, trots att staten betalat för det. För de människor som verkligen behöver assistans försvåras situationen av att det blir alltmer byråkratiska hinder för hederliga människor, hinder som de utstuderade skurkarna ofta går runt, men som ibland faller dem som verkligen har behov. Det blir också allt svårare att driva ett assistansföretag. Snart är det lilla assistansföretaget ett minne blott, det behövs stora företag för att klara av att betala de jurister som behövs för att klara alla besvärliga tillståndsregler. (Dagens PS)

Kommunala lagbrytare skyller på friskolor

SvT gjorde ett skandalinslag om att friskolor inte lämnat betyg för arkivering hos kommunen, på det sätt som de är skyldiga att göra. Nyheten var hämtad från vänsterblaskan *Dagens Arena*. Timbro Medieinstitut tittade närmare på saken. Institutet frågade runt bland skolor som inte lämnat betyg. Alexandra Stjerna rektor vid NTI-gymnasiet i Södertälje berättar att när de försökte lämna betygen för 2012 förklarade kommunen att det inte fanns några rutiner för att ta emot betygen. NTI-gymnasiet pekades ut som en av "brottslingarna" i *Dagens Arena*. Roland Schoultze, rektor vid NTI-gymnasiet i Malmö fick besked av kommunen att inga betyg kunde tas emot förrän 2014. *Dagens Arena* visade att 24 skolor i Malmö inte lämnat in sina betyg. Det är sant, kommunen har nämligen vägrat att ta emot dem! En skola i Jönköping räknades till "skurkarna" av *Dagens Arena*. Anledningen till att den skolan inte lämnat betyg var dock att den var nystartad och ännu inte delat ut några betyg!

Högsta Förvaltningsdomstolen läxar upp regeringen

Jehovas Vittnen har nekats statligt stöd på samma villkor som gäller för andra trossamfund. Regeringen motiverade sitt avslag med att Vittnena uppmanar sina medlemmar att inte delta i allmänna val. Rätten att rösta i allmänna val utgör en del av de grundläggande värderingar som samhället vilar på och eftersom Vittnena

inte vill vara med blir det inga bidrag enligt regeringen. Högsta Förvaltningsdomstolen upphäver avslagsbeslutet och återförvisar ärendet för ny prövning. HFD skriver "allmän och lika rösträtt utgör en del av de grundläggande värderingar som samhället vilar på. Samtidigt förhåller det sig så, att medborgarna visserligen förväntas utnyttja de möjligheter att delta i sitt lands styrelse som står öppna, men också att de har rätt att avstå från att göra detta. I Sverige utgör rösträtten just en rätt och inte en skyldighet". Elementärt kan men tycka, i likhet med HFD. Men Regeringen klarade inte av grundkursen.

(Dagens Juridik)

Kvinnor straffas mildare än män

Forskning visar att kvinnliga våldsbrottslingar straffas mildare än män som gjort sig skyldiga till liknande brott. Det berättar kriminologen Sven Granath vid Brottsförebyggande Rådet för tidningen Metro. Orsaken är att domstolarna i högre grad söker (bort)förklaringar när det är kvinnor som är skyldiga till grova våldsbrott. Kvinnorna ses som offer för "omständigheterna" i större utsträckning än män. Och när det kommer till straffet blir det oftare rättspsykiatrisk vård för kvinnor. 20 procent av männen som begår dödligt våld anses psykiskt sjuka, men hela 40 procent av kvinnorna.

Metro exemplifierar forskningen med en färsk dom där en kvinna som mördat sin man klarade sig undan med två och ett halvt års fängelse. Ja mord blev det inte i tingsrätten utan grov misshandel och grovt vållande till annans död. Paret hade grälät om att kvinnan köpt för mycket kläder och hon hade sedan i raseri tagit fram en grillkniv och stuckit ihjäl mannen. Bevisläget var gott eftersom mannen var inbegripen i ett telefonsamtal när händelsen inträffade och den som fanns i andra sidan av luren har kunnat berätta vad som hördes genom telefonen.

Karl Sigfrid sparkas

Riksdagsledamoten Karl Sigfrid var en av de moderater som förklarade att han skulle rösta nej till FRA-lagen häromåret. Det slutade dock med att han lät sig kvittas ut efter hårda påtryckningar från moderaternas inpiskare. Nu kommer hämnaden för Sigfrids illojalitet. Han hamnar,

enligt nomineringskommitténs förslag, inte på valbar plats på riksdagslistan.

Socialbidrag till utländskt par

Ett utländskt par utan medel till sin försörjning nekades försörjningsstöd (som kallades socialbidrag tidigare) av kommunen där de uppehöll sig. Förvaltningsrätten slår fast att det var fel av kommunen att neka försörjningsstöd. För EU-medborgare är det tillåtet att stanna mer än sedvanliga tre månader om man är arbetssökande och har rimlig chans att få ett jobb. I det aktuella fallet var bara kvinnan EU-medborgare. Men mannen betraktas som "anknytningsfall". Alltså har bägge rätt att befinna sig i Sverige och då är det kommunens skyldighet att betala försörjningsstöd om så behövs.

(Bohuslänningen)

Hemundervisare döms till vite på 100.000 kronor

Vi har tidigare berättat om familjen Himmelstrand (bland annat Contra nummer 4 2012), som flyttat till Åland för att de hemundervisat sina barn. En dotter har haft en autismstörning och hemundervisningen visade sig ha gynnsamma effekter. Familjen blev så nöjda att de hemundervisade även sina övriga barn. När skollagen från 2011 ändrades blev det i praktiken omöjligt att ordna hemundervisning i Sverige. Men det här gäller läsåret 2010–2011 för vilket Uppsala kommun uppställt ett dagligt vite om flickan inte infann sig i skolan. Vitet har nu utdömts, trots att familjen befinner sig utomlands och flickan inte längre är skolpliktig i Sverige. Högsta förvaltningsdomstolen valde att inte pröva ärendet och föräldrarna har nu vänt sig till Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg. *Världen idag* har vänt sig till det ansvariga kommunalrådet Cecilia Forss (M) som ger följande ord på vägen, som väl alla oliktankande svenskar har anledning att begrunda: "För de svenska medborgare som kommer i kläm när deras livsstil inte gillas av samhället är det bara att lämna landet. Jag tycker att vi ska vara oerhört tacksamma att vi lever i ett land som vi kan lämna om vi inte är tillfreds med lagstiftningen". *(Världen idag)*

Lika för alla

I Vikaskolan i Falun har skolmältidsbiträ-

det Annica Eriksson försökt ordna det lite bättre för eleverna. Hon har bland annat bakat eget färskt bröd och haft ett rejält salladsbord. På en annan skola får man baka eget bröd inom ramen för kommunens "kostprojekt", där det bland annat ska prövas att laga all mat från grunden med ekologiska varor. Men det gäller inte Vikaskolan.

Annica Eriksson hävdar att kostnaderna inte blivit högre och att det aldrig varit någon som klagat på skolmaten. Men kommunen har upptäckt att den var annorlunda. Nu ersätts det nybakade brödet med fabriksbakat och grönsaksbordet halveras. *(Dalarnas Tidning)*

Folk vet inte vad det handlar om

För att fatta förnuftiga beslut måste man ha kunskap om fakta. Och media gör i en del frågor sitt bästa för att vi ska få en felaktig uppfattning om sakernas tillstånd. Ett av områdena där detta sker är klimatfrågan.

Stockholmsinitiativet, som vinnlägger sig om att framföra fakta i klimatfrågan, jämförde för en tid sedan allmänhetens uppfattning om fakta i klimatfrågan och vad som verkligen gäller. Några exempel.

76 procent av den tillfrågade allmänheten tror att koldioxidutsläppen i Sverige har ökat sedan 1980. Sanningen är att utsläppen har minskat med nästan hälften.

3 procent vet att mer än 90 procent av Sveriges elproduktion är koldioxidfri. De flesta tror att bara mellan 0 och 25 procent av elproduktionen är koldioxidfri.

79 procent tror att antalet isbjörnar har minskat, trots att antalet är konstant eller enligt vissa har ökat.

58 procent tror att stormarna har ökat i Sverige, trots att de har minskat i antal och svårighetsgrad.

När man frågar vilket decennium som hade de två varmaste åren i Sverige svarar 42 procent 2000-talet, trots att de två varmaste åren var 1934 och 1938.

Mer än 50 procent tror att över 11 procent av Grönlands is har smält bort de senaste trettio åren fast det är fråga om 1 procent.

Det behövs en rejäl uppräckning av media om vi inte ska fatta idiotiska beslut i klimatfrågan.

UTLANDS-NYTT

Skattutplundringen mildrad – Sverige bara på femte värsta plats

OECDs genomsnitt (34 industriländer) är 34,6 procent räknat efter skatternas andel av bruttonationalprodukten. Sverige har 44,3 procent, nästan tio procentenheter mer än snittet. Allra värst är dock, och det sedan många år, Danmark. Så sent som 2011 var Sverige näst värst med 44,2 procent. Det är alltså sämre i Sverige 2012 än 2011! Flera länder som låg precis efter Sverige 2011 (Belgien och Frankrike låg en tiondels procent efter på 44,1 procent, Italien hade 43,0) gick dock upp i skämsligan till 2012.

År 2000 var Sverige värst i världen, till och med värre än Danmark, Sverige hade 51,4 procent. Reinfeldt måste faktiskt få en del pluspoäng för den här utvecklingen. Tråkigt bara att partiet så bestämt säger nej till en fortsättning. Vi har under två mandatperioder minskat gapet till OECDs genomsnitt med en tredjedel. Det finns två tredjedelar kvar att jobba på!

OECDs lista över skatternas andel av bruttonationalprodukten 2012 (2011)

Danmark 48,0 (47,7)
Belgien 45,3 (44,1)
Frankrike 45,3 (44,1)
Italien 44,4 (43,0)
Sverige 44,3 (44,2)
Finland 44,1 (43,7)
Österrike 43,2 (42,3)
Norge 42,2 (42,5)
OECD 34,6 (34,1)

Övriga 26 länder ligger under 40 procent. Krislandet Grekland på 33,8 procent. Övriga PIIGS-länder Spanien 32,9, Irland 28,3 och Portugal 32,5.

Judar i Mellanöstern

I förra numret av Contra berättade vi om de kristnas pressade situation i Mellanöstern och hur den kristna befolkningen i kristendomens urhem går ner snabbt. Efter 2000 år, varav de senaste 1400 åren under muslimsk överhöghet.

Som vi nämnde har judarna redan tidigare drabbats av det som nu drabbar de

kristna.

Här en sammanställning av antalet judar i några länder i Mellanöstern 1948 och senast tillgängliga siffror.

Algeriet	140 000	0
Bahrein	600	37
Egypten	80 000	19
Irak	140 000	8
Libanon	5 000	20
Libyen	38 000	0
Marocko	300 000	2 500
Syrien	40 000	50
Tunisien	105 000	1 500
Jemen	80 000	350
Jordanien	0	0

Religionen och krigen

De flesta religioner (islam undantagen) predikar fred och samförstånd. Ändå hävdar ateister ganska envetet att krig i mycket är en religiös sak och att religionskrigen har varit dominerande. Visst har det funnits religionskrig. Trettioåriga kriget är väl det som ligger oss svenskar närmast till hands att tänka på. Men genom tiderna finns det många fler. Arabernas erövringar under 600- och 700-talen, korstågen, som var ett försök av de kristna att återvinna en del av det som gått förlorat, och så vidare.

Men ett studium av det stora verket Encyclopedia of Wars, som listar 1 793 krig som ägt rum under mänsklighetens historia, visar att bara 123 – eller 7 procent – av krigen kan betecknas som religiösa. Och av dem har över hälften (66) muslimer på minst ena sidan. Och då bör man betänka att islam bara existerat under de senaste 1400 åren och sammanställningen börjar många tusen år tidigare.

Franciskus och marxismen

I framförallt USA har den nye påven Franciskus kritiserats för att ha marxistiska böjelser. Anmärkningsvärda anklagelser med tanke på att marxismen torde vara den i världen mest utbredda ateistiska filosofin. Den kände radioprataren Rush Limbaugh anklagade påven för ”ren marxism” sedan Franciskus i ”apostoliska förmaningsord” hävdade att ett ”orättvist ekonomiskt system dödar” (och därmed var i strid mot Femte Guds bud) och att kapitalismen var ”en ny form av tyran-

ni”. Påven kritiserade vidare synpunkten att välståndstillväxt för de rika leder till att de fattiga också får del av välståndet när de rika köper varor och tjänster. Han kallade också det sociala och ekonomiska systemet i världen för ”orättvist i grunden”. Franciskus försäkrar att han inte är marxist och att marxismen är fel, men han säger samtidigt att han mött många marxister som var goda människor. Hans synpunkter på det ekonomiska systemet byggde på Katolska kyrkans sociala doktrin och innebar inte att han var marxist, försäkrade påven i en intervju i den italienska tidningen La Stampa.

Contra räknar med att framöver återkomma till påvens politiska ställningstaganden. Han har växt upp i en kyrka som var infiltrerad av vänsterorienterad ”befrielsesteologi”; även om han själv tillhört en mer konservativ skola, så är det troligt att hans tänkande påverkats av omgivningen.

Krav på demokrati straffas med piskrapp och fängelse

En saudisk politisk aktivist, Omar al-Saeed, dömdes till 300 piskrapp och fyra års fängelse för att ha begärt att Saudiarabien ska omvandlas till en konstitutionell monarki. Al-Saeed är med i en saudisk medborgarrättsgrupp och han är den fjärde medlemmen som döms för att under 2013 ha angripit bristen på mänskliga rättigheter och demokrati i hemlandet.

(Reuters)

Före detta höjdare kräver registrering av ”intolerans”

En kommitté (*European Council on Tolerance and Reconciliation*) som består av före detta stats- och regeringschefer i olika EU-länder (bland andra förre polske presidenten Aleksander Kwasniewski och förre svenske statsministern Göran Persson) krävde i oktober att EU skulle se till att medlemsländerna upprättar organ som övervakar medborgare som är ”intoleranta”. En medborgarrättsgrupp med namnet *European Dignity Watch* menar att det är fråga om att skapa en ram för statlig kontroll av medborgarnas sociala och ekonomiska beteende i vidaste möjliga utsträckning. ECTR menar att man ska hålla efter inte bara offentliga myndigheter, utan även privatpersoner, som visar sig vara intoleranta i form av rasism, etnisk diskriminering, religiös intolerans,

totalitära ideologier, främlingsfientlighet, anti-semitism, anti-feminism och homofobi. Vi noterar att Contra som gett ut en antifeministisk bok tycks falla bland de grupper som utsätts för ECTRs hat och förföljelse. Sophia Kuby från *European Dignity Watch* menar att förslaget bryter mot EUs grundläggande värderingar och att det skulle kunna användas mot religiösa grupper eller till och med föräldrar som vill uppfosta sina barn i enlighet med vissa moraliska värderingar. Sådana föräldrar skulle kunna misstänkas vara "intoleranta". (LifeSite News)

Kristna i Vietnam fängslade för "sabotage av den nationella solidariteten"

I fängelset Nam Ha finns ett åttiotal kristna montagnarder som fångar. De är placerade i ett "omskolningsläger" på grund av sitt religiösa engagemang och säkerligen också på grund av att bergsfolken ("montagnarderna") var kända för sitt motstånd mot kommunisterna under Vietnamkriget. Y Sonat Mlo var en av fångarna. Han greps 2003 för att han demonstrerat för religionsfrihet. Straffet: Åtta år för "Sabotage mot den nationella solidariteten". Han fick avtjäna straffet till sista dagen, 100 mil hemifrån. Sedan skickades han hem och misshandlades omgående av den lokala polisen, som talade om att de inte skulle se nådigt på fortsatt religiös aktivitet.

(För die Menschenrechte)

Baltiska minnestavlor flyttade i Slite hamn för att ge plats åt ryska gasprojektet

De minnestavlor, som fanns i Slite hamn på Gotland, har flyttats till andra sidan viken, för att tillmötesgå de ryska oljeledningsmänniskor, som har fått tillstånd att använda Slite hamn. Och ryska båtar får fritt använda Slites hamn. Det är anmärkningsvärt.

För det första har man inte frågat vad svenskarna i allmänhet tycker om detta. För det andra har man inte till offentligheten i förväg meddelat något om detta. För det tredje har man därmed förfalskat historien. För vad är meningen med att ha minnestavlorna på något annat ställe än just där väldigt många flyktingar steg i land?

Flyktingarna kom från de baltiska länderna. Jag själv var en av dem som flydde.

Sovjetunionen hade ockuperat dessa länder 1940, och infört en skräckregim, som liknade den, som infördes i de flesta länder, där kommunisterna fick makten. Därför betraktades de tyska trupperna som befriare när de kom till Estland sommaren 1941. Trots att de inte återinförde självständigheten flöt livet sin all dagliga gång så bra som det var möjligt under härskande krig.

Som exempel vill jag nämna, att under det knappa året (1940–1941) som

De estniska båtflyktingarnas minnestavla i Slite

sovjetockupationen varade hann regimen mörda två ungdomsledare från Unga Örnar (dåvarande estnisk ungdomsorganisation, som inte var socialistisk), en friidrottsutövande student och deporterade till Sibirien en femårig släkting.

Alla omnämnda ur min begränsade bekantskapskrets, jag var då endast elva år gammal. Det fanns praktiskt taget inte en enda person i hela landet som inte hade berövats någon bekant.

Ungefär en tiondel av esterna flydde landet när sovjettrupperna närmade sig igen hösten 1944. Den tyska ockupationsmakten erbjöd alla att komma till Tyskland, men många estländare var tyskfiendliga och föredrog att segla över till Sverige. Trots höststormarna och risken att bli beskjutna av såväl tyska som ryska fartyg och flygplan.

Den tyska ockupationsmakten hade kommit överens om med svenska myndigheter om evakuering av praktiskt taget alla etniska svenskar redan 1943. Nästan ingen av dem ville uppleva den ryska ockupationen en gång till.

Roald Volmer

De lettiska båtflyktingarnas minnestavla i Slite

Myter om pensioner och pensionärer

Hur kunde staten ”knycka” 275 miljarder från AP-fonderna? Blir pensionärerna blåsta på 75 miljarder på grund av ”bromsen” i pensionssystemet? Minskar pensionerna i förhållande till det gamla systemet? Några av de populistiska frågor som brukar ställas även av till synes seriösa personer som ledande journalister och ordföranden i pensionärsorganisationerna, visar sig vid närmare granskning ha en helt annan innebörd. Contra granskar myterna om pensionssystemet.

Sveriges pensionärer – om vi säger att det är personer över 65 år – uppgick vid Riksdagsvalet 2010 till 23,9 procent av de 7,1 miljoner röstberättigade medborgarna. Deras röst väger alltså tungt. De har också starka lobbyorganisationer som tillvaratar deras intressen mot staten. Löntagarnas ännu starkare lobbyorganisationer (fackförbunden) tillvaratar i första hand sina medlemmars intresse gentemot arbetsgivarna, inte gentemot staten. Det har därför varit en hel del populistiskt gnäll mot pensionärernas villkor. Kritiken har ibland inte byggts på fakta.

Här ska vi diskutera några av de vanligaste frågorna som blir föremål för en förenklad debatt. Contra tar inte ställning för vad som är rätt eller fel när det gäller pensionssystemet. Men vi tar ställning för att beslut ska fattas mot bakgrund av korrekta fakta. Det är tre sakfrågor som vi ska behandla närmare:

- Lade staten beslag på 275 miljarder av ”pensionärernas pengar” i samband med införandet av det nya pensionssystemet?
- Innebär bromsen att pensionärerna berövas 75 miljarder kronor under perioden 2010–2018?
- Får pensionärerna mindre i pension nu än enligt det gamla systemet?

Innan vi går in på att diskutera frågeställningarna måste vi konstatera att det råder boskillnad mellan statens finanser och pensionssystemet. Staten betalar inte pensionerna utan det görs genom pensionsavgifter som inte går in i statskassan utan hamnar i pensionssystemet, som har en alldeles egen bokföring. Det är visserligen staten som bestämmer hur det allmänna pensionssystemet ska se ut, vilka avgifter som ska betalas in och vilka pensioner som ska betalas ut. Men det sker genom en från statsbudgeten fristående bokföringsenhet.

Gamla pensionärer (77 och äldre) berörs inte alls av ändringarna i det nya systemet

Låt oss sedan konstatera att det nya pensionssystemet bara gäller personer födda 1938 eller senare, det vill säga de som under 2014 fyller högst 76 år. De äldsta pensionärerna påverkas alltså inte alls av det nya systemet. Nu har även de rå-

cg.holm@contra.nu

kat ut för minskade pensioner under två år, 2010 och 2014, men det beror på att det åren innan (2009 och 2013) inte var någon inflation, penningvärdet steg och därmed sänktes Prisbasbeloppet, som styr pensionsutbetalningarna i det gamla systemet. Ända sedan 1960, när det gamla systemet infördes, har det varje år varit inflation och en ständig uppräkning av pensionsbeloppen. När det nu blir deflation blir det följdriktigt en nedräkning. För 2010 blev den 0,9 procent och för 2014 blir den 0,2 procent.

För personer födda 1938–1953 gäller en blandning av det nya och gamla systemet. För personer födda från och med 1954 gäller bara det nya systemet. När vi hör klagomål från pensionärsorganisationerna på ”bromsen” gäller det bara till en del dagens pensionärer. De som fyller mellan 61 och 76 år 2014 får i varierande grad pension från det gamla eller nya systemet. De äldsta personerna som enbart ska få pension enligt det nya systemet kan tidigast ta ut sin pension år 2015, då de fyller 61 år.

Därför var det rätt att flytta pengar till statskassan

Låt oss så gå över till de tre frågeställningarna ovan. Lade staten verkligen beslag på 275 miljarder kronor i samband

med införandet av det nya pensionssystemet? Det stämmer att detta gigantiska belopp överfördes till staten under åren 1999–2001. Men det fanns goda skäl. Det första är att pensionsfonderna inte på långa vägar räcker till att täcka pensionsutbetalningarna framöver. Systemet bygger på att det som årets pensionärer får i pension betalas i pensionsavgifter av dem som arbetar i år. Pensionsfonderna är skapade för att utjämna ojämnheter i pengaflödet. Ojämnheter som förorsakas av skiftande siffror för arbetslösheten, inkomstutvecklingen och demografin (hur många lever i ”aktiva” respektive ”passiva” åldrar).

Varje år publicerar Pensionsmyndigheten en balansräkning för pensionssystemet, den finns i något som kallas Den orange rapporten (inte samma sak som det Orange kuvertet, som varje person med intjänad pensionsrätt får). Den balanserar tillgångar mot skulder. Skulderna är åtagandena att betala ut pensioner i framtiden. Det ska balanseras av tillgångar som i första hand är pensionsavgifter som ska flyta in i framtiden (88 procent) och först i andra hand är pensionsfonderna (12 procent av tillgångarna). Pensionsfonderna ska alltså bara räcka till utjämnningar mellan åren, inte till pensionerna långsiktigt.

Men det var inte därför som staten ansåg att det var rätt att överföra medel från pensionssystemet till statskassan. Det gamla pensionssystemet ATP omfattade såväl pensioner för de lägst avlönade (som inte tjänat ihop någon egen pension) som för förtidspensionerade. När det nya systemet infördes försvann dessa åtaganden för pensionssystemet. Ansvaret för det som kom att kallas ”garantipensioner” (pensioner för lågavlönade som inte tjänat ihop tillräckligt) och det som idag är ”sjukersättning” (tidigare förtidspension) sköts idag av staten, trots att tidigare

Pensionärsorganisationerna lobbar för att dagens pensionärer ska få mer pension på de ungas bekostnad. Det finns en hel del populistisk kritik mot det nya pensionssystemet som saknar grund.

inbetalda pensionsavgifter skulle räcka också till detta. Beräkningar som gjordes 1998 kom fram till att staten borde få ungefär 350 miljarder i kompensation från pensionsfonderna för de åtaganden som flyttades från pensionssystemet till staten. Man tog det försiktigt i början och i och med 2001 hade 275 miljarder kronor flyttats över. När man då gjorde en kontrollberäkning visade det sig att det var tveksamt om pengarna i pensionsfonderna skulle räcka till de åtagande som fanns framöver och staten gav efter på inte mindre än 75 miljarder som den egentligen hade rätt till. *Det är alltså precis tvärtom* mot vad som påstås. Staten har inte fått pengar från pensionssystemet utan tvärtom efterskönt pengar som staten rätteligen borde ha.

Systemet innehåller en broms och att jämföra med ett system utan broms är hokus pokus

För det andra, innebär bromsen att pensionärerna under åren 2010–2018 blir av med 75 miljarder kronor som de skulle fått om bromsen inte funnits? Om beloppets storlek kan man disputera, men i princip är det så att pensionärerna under ett antal år får mindre än om bromsen inte slagit till. Och att detta kommer att kompenseras framöver kanske inte hjälper

dagens pensionärer, en del av dem kommer ju att vara döda när kompensationen kommer. Men det är feltänkt att jämföra ett system med broms och ett system utan broms. För det system som fanns tidigare fungerade på ett helt annat sätt och det system som finns idag har en inbyggd broms för att garantera systemets hållfasthet. Att bortse från bromsen vid en diskussion av hur systemet fungerar är helt feltänkt, systemet inkluderar en broms och bromsen är en förutsättning för systemet i sig.

Möjligen kan man jämföra med hur det gamla systemet fungerar och då blir bilden en helt annan. Det nya pensionssystemet tillkom av tre skäl. *Förmånerna i det gamla systemet var alldeles för generöst beräknade*, systemet skulle inte hålla när de stora kullarna från tioårsperioden 1945–1954 blev pensionärer. Det gick bra när de flesta pensionärerna kom från de små årskullarna på 1930-talet. De var billiga att förse med generösa pensioner. Så är det inte idag, när alltför högt till de stora barnkullarna från den tidiga efterkrigstiden. Det första skälet till behovet att ändra det gamla systemet var alltså att det höll på att braka ihop, förmånerna måste skäras ned. Och det kan man naturligtvis inte göra utan att det märks i plånboken. Det andra skälet till förändringen var snarast det motsatta.

Pensionerna utvecklades i takt med inflationen. Om lönerna ökade snabbare än inflationen hamnade pensionärerna på efterkälken. En viktig ingrediens i det nya systemet är därför att *pensionsjusteringarna bygger på ett inkomstindex, inte ett prisindex*. Det finns en massa finesser som gör det mycket mer komplicerat än så, men vi nöjer oss här med att diskutera grundprincipen. Under många år på 1990-talet skedde knappt några reallöneökningar och ett prisindex utvecklades i samma takt som ett inkomstindex. Under det senaste decenniet har det emellertid återigen blivit fart på inkomstutvecklingen och inkomstindex har faktiskt gett mer än prisindex.

Det fanns också ett önskemål att koppla pensionsförmånerna direkt till intjänade pensionsrätter. Det gamla systemet gav inte en krona i extra pension för den som arbetade mer än trettio år (och fyrtio år är väl ganska normalt, 45 år inte ovanligt). Det gynnade alltså de som inte jobbade ”full tid” – till exempel kvinnor (som är barnlediga), akademiker (som studerar många år), invandrare (som kommer in i systemet vid högre ålder), personer som tagit frivilliga eller ofrivilliga år utanför arbete och så vidare. Det nya systemet gjordes alltså så att det alltid går att tjäna in mer pensionsrätt genom att jobba fler år. Tidigare kunde man pensionera sig tidigt och få full pension. Idag kan man alltid tjäna in mer. Det gamla systemet tog pengar från lågavlönade arbetare för att överföra dem till välbeställda akademiker och kvinnor som arbetar deltid. Det nya systemet ger varje grupp så mycket som de arbetat ihop.

Nya systemet har gett mer pengar till pensionärerna

För det tredje är frågan om pensionärerna får mer eller mindre än enligt det gamla systemet inte helt lätt att besvara. Det hela beror på vilket år man går i pension. Den som gick i pension när det nya systemet infördes 2001 har tjänat bra på det nya systemet jämfört med det gamla. Den som gick i pension när det nya systemet utsattes för extrema påfrestningar 2009 och 2010 har det gått sämre för. Contra har tagit fram en tabell som visar hur det gått från det nya systemets start 2001 till 2014, enligt det nya och det gamla systemet. Under de allra flesta åren har det nya systemet varit mer generöst mot pensio-

närerna, men åren 2010, 2011 och 2013 var inte bra för det nya systemet, vilket gjort att det nya systemet gav sämre utdelning än det gamla för åren 2011, 2012 och 2014. Gissningsvis kommer det nya systemet att bli bättre än det gamla igen redan 2015. Och detta trots att bromsen ligger i ända fram till 2018.

	Gamla systemet	Nya systemet
2001	100,0	100,0
2002	102,7	103,3
2003	104,5	107,0
2004	106,4	108,9
2005	106,7	109,8
2006	107,6	111,0
2007	109,2	112,8
2008	111,1	116,0
2009	116,0	121,2
2010	114,9	117,5
2011	116,0	112,5
2012	119,2	116,4
2013	120,6	121,2
2014	120,3	119,1

Not: Talen är beräknade med hjälp av utvecklingen för prisbasbeloppet (gamla systemet) och följsamhetsindex (FIX) för det nya systemet. Pensionsmyndighetens senaste prognos är en ökning för nya systemet på 1,9 procent under 2015 och 5,2 procent 2016, medan det gamla systemets tal enligt aktuella inflationstal skulle ligga kvar eller minska något för 2015.

Men det väsentliga är ju egentligen inte om det nya eller gamla systemet ger mest pengar till pensionärerna. Det mest väsentliga är om man kan lita på att systemet håller. Det gamla systemet var dömt till undergång och finansiell kollaps. Det kan dock klara sig tills de berörda pensionärerna har ”dött ut”, tack vare det nya systemets inneboende styrka.

Premiepensionen ger bättre avkastning

Det nya pensionssystemet består av två delar. Dels inkomstpensionen som byggs upp av avgifter på 16 procent av lönen varje år. Om lönen är mindre än 7,5 inkomstbasbelopp (426.750 kronor för 2014) så går hela beloppet till pensionsrätter. Om lönen är högre försvinner överskottet i statskassan utan att ge några pensionsrätter. Utöver avgifterna till inkomstpensionen, som förbrukas

varje år för att delas ut till dem som redan är pensionerade, avsätts 2,5 procent av lönesumman till premiepensionen, ett individuellt konto.

När man räknar fram pensionssystemets balansräkning ligger premiepensionen utanför. Där är tekniken enkel. De fonder som varje individ placerat i ska användas för just den individens pensioner när det blir så dags. För inkomstpensionen byggs det upp kollektiva pensionsfonder (AP-fonderna) och pengarna som avsätts för den enskilde individen försvinner till dagens pensionärer i förhoppningen att morgondagens inkomstagare ska betala de pensioner som betalas ut då

När man räknar fram om bromsen ska slå till eller inte är den stora posten just framtida intäkter och den lilla posten (12 procent av tillgångarna) värdet på AP-fonderna. Men det är inte hela procental utan bråkdelar av en tiondels procent som avgör om bromsen ska slå till eller ej. Pensionärsorganisationerna kräver man-

grant att premiepensionen ska avskaffas. Detta för att beräkningen av bromsen ska bli fördelaktigare för nuvarande pensionärer. För morgondagens pensionärer (dagens ungdomar) ser det ut tvärtom.

Pensionsmyndigheten har nyligen beräknat att ett avskaffande av premiepensionssystemet skulle ge 10 kronor per månad i mindre pension för personer födda 1950, men 1.230 kronor mindre för personer födda 1995. För personer som redan är pensionerade (födda 1948 och tidigare), skulle det ge ett plus på pensionerna, eftersom bromsen inte skulle slå till.

Ett avskaffande av premiepensionen skulle kraftigt försämra ungdomarnas pensioner. Pensionärsorganisationernas gemensamma krav är ett program för att ta ungdomens ihosparade pengar för att finansiera pensioner åt de gamla som överstiger vad de en gång sparat ihop till. Ett synnerligen fräckt förslag till rån av sina egna barn och barnbarn!

BREV TILL CONTRA

Censur i Sverige och Ryssland

Det svårt att veta skall man skratta eller gråta när man läser tidningar eller ser på de svenska tv-nyheterna. Så gott som i samma mening hyllar man att förlaget Bonnier Carlson inte ger ut boken *Barna Hedenhös upptäcker Amerika* och butikskedjan Åhléns meddelar att de

river bort en sida ur sin katalog på grund av påstådd rasism – och samtidigt är man ursinnig över att Ikea i Ryssland tvingas stryka ett gaypar ur sin katalog. Det verkar som om censureringen i Sverige är ett tecken på den yttersta godheten och samma sak i Ryssland ett tecken på ren ondska. Är jag den enda som tycker det låter lite som hyckleri?

Kim Lindblom
Helsingfors

Kommunismen..., fortsättning från s 21

munismen. Man genomförde en minnesdag för kommunismens offer den 23 augusti, på årsdagen av Molotov-Ribbentrop-pakten. Vid gryningen den 24 augusti undertecknades pakten.

UOK samarbetade med ett antal liknande organisationer i öst och väst. The Museum of Genocide Victims, The Lithuanian Commission for the Evaluation of the Crimes of the Nazi and Soviet Occu-

pation Regimes in Lithuania, The Genocide and Resistance Research Center, Museum of Occupations, The Victims of Communism Memorial Foundation.

Tystnaden måste brytas i Sverige och i andra länder. EU borde ta initiativ till projekt som hedrar offren för kommunismen. För detta kunde ett forskningscentrum och ett museum skapas i Bryssel, med finansiering av EU.

De gamla bruksmiljöernas klasskillnad banade väg för socialismen i Sverige

De gamla järnbruken hade stor klasskillnad på tjänstemän och arbetare. Det var det gamla järnbrukets klasskillnad, som banade vägen för socialismens framgångar i Sverige.

Klasskillnaden mellan arbetare och tjänstemän var stor. Brukets arbetarklass hade låg lön och usla anställningsvillkor. Arbetsmiljön inom järnbruken var oftast hälsovådlig. Tjänstemännen bodde segregerat från arbetarklassens bostadsgetton. Dessutom visade bostadsstandarden på en stark särbehandling. Tjänstemannabostaden var en radhuslägenhet eller ett egnahem. Järnbruket försåg ämbetsmännen med en speciell avdelning, inom trädgårdsmästeri och övrig fastighetsskötsel, som skötte den privilegierade gruppens bostäder med trädgårdar. Arbetare, som lyckats uppnå pensionsåldern, fick ta hand om uppvärmningen av tjänstemannabostäderna. Uppvärmningen bestod av ett 4-timmars-pass, med påfyllning av bränsle i tjänstemännens vedpannor. Arbetarklassens hustrur gjorde dagsverken som städerskor åt tjänstemännens hemmafruar. Samtidigt så tjänstgjorde också arbetarklassens döttrar som pigor och barnflickor åt den högre klassen i bruks-samhället.

Arbetarbostäderna liknade statarlängorna. Så sent som i slutet av 1950-talet placerade bruksledningen arbetarfamiljer i de mest primitiva bostäderna, vilka var byggda av ohälsosam smältsten från järnverkets slaggprodukter. Den torftigaste arbetarbostaden bestod av ett enda rum, ett omodernt kök, utan vatten och avlopp, med en vedspis för både uppvärmning och matlagning. Utedasset var avsett för flera familjer. I dessa bostadsområden fanns en gemensam brunn på gården, där man hämtade färskvatten och samtidigt använde brunnens avlopp för slaskvatten. Vintertid var detta ett livsfarligt hushållsmoment, därför att det bildades en isvalk runt brunnen.

Segregeringen gällde inte bara innanför brukets höga grindar och i de särskilda bostadsområdena utan också inom fritid, kommunikation och restaurang. Tjänstemännen hade en speciell matservering, tjänstemannamäss, där det rådde totalförbud för arbetare att besöka. Järnvägsstationens väntrum hade ett speciellt väntrum för den högre klassen i samhället. Arbetarna fick inte besöka tjänstemännens fritidsanläggning.

Britt Louise Körninger
britt.louise.korninger@contra.nu

Järnbruken tog socialt ansvar för sina anställda

Vid industrialiseringen av Sverige uppstod det behov av arbetskraft vid bruken. Bruksledningen tvingades ta ansvar för arbetskraften och deras familjers behov. I stort sett svarade bruken för de samhällsfunktioner, vilka senare kom att skötas av kommunerna. Bruken stod som garant för bland annat bostäder, skolor och sjukvård.

Klasskillnaden bäddade för socialismen

Under 1920-talet började arbetarna, vid nämnda bruk ropa, efter bättre löner och arbetsvillkor. Fackpampar växte fram vid bruken. Pamparna företrädde arbetarklassen, gentemot brukets styrelse, i löneförhandlingar och förhandlingar om arbetsvillkor. Dessa fackombud blev oftast valda till politiker för Socialdemokratiska arbetarpartiet. De kom därför att representera arbetarklassen upp i bruks-samhällets kommunledning. Nu växte en annan nomenklatura fram på den lilla bruksorten, bestående av fack- och parti-pampar. Socialdemokraterna började vinna terräng i Sverige med mantran: ”Frihet, jämlikhet och broderskap.” Arbetarrörelsens kamp mot klasskillnaden ledde till socialismens frammarsch i Sverige.

Ingen klasskillnad vid hugenotternas bruk

Klasskillnaden fanns dock inte vid alla järnbruk. Professorn i arkitekturhistoria vid Stockholms Universitet Fredric Bedoire beskriver i sin bok *Hugenotternas värld*, hur de invandrande kalvinistiska vallonerna byggde upp järnbruken i bland annat Söderfors, Gimo, Forsmark och Lövsta. En hugenott är en fransk kalvinistisk vallon. Den kalvinistiska modellen var att arbetaren på nämnda bruk inte hade sämre status än tjänstemannen. Fredric Bedoire skriver om Lövsta bruk:

”Med sina arbetarbostäder på rad i väldig upprepning präglades stadsmönstret vid Lövsta bruk av den för Calvins lära så betydelsefulla höga värderingar av arbetet. Varje timmerstuga vette med en hög gavel mot gatan, krönt av en vitkalkad skorsten, och alla hade egen trädgård, fähus och källare. Någon överhet fanns inte, förutom brukets ledare, och deras byggnader syntes inte.”

Fredric Bedoire skildrar också hur kalvinisterna tog avstånd från auktoritära system. Kvinnan hade en stark ställning inom kalvinismen. Kvinnornas integritet, intelligens och bildning, bidrog till handelshusens trovärdighet och status. Bedoire beskriver sambandet mellan kalvinistisk kultur och handel med varor samt pengar som drivkraften till industrialismen.

Skillnaden mellan Martin Luther och Jean Calvin

Reformatörerna Martin Luther och Jean Calvin verkade samtidigt på 1500-talet i Europa för att förändra den katolska kyrkan. Luther och Calvin ansåg att katolska kyrkan hade avlägsnat sig från grunden i den kristna tron, som den beskrivs i Bibeln. Den största skillnaden mellan Luthers och Calvins läror var att Calvin hade högre krav på sig att föregå med gott exempel och leva efter bibliska principer, framförallt Gamla Testamentets tio budord. Luther skilde sig åt med att fokusera

En traditionell uppländsk bruksmiljö (Vira bruk), en å som kraftkälla i mitten, omgiven av verkstäder. Strikt skillnad mellan arbetarbostäder och tjänstemannabostäder. Ett klassamhälle som lade grunden till den starka svenska socialismen menar Britt Louise Körninger. Foto: C G Holm.

på Jesus Kristus. Luthers lära var mera av personlig tro, medan Calvins blev mera ett statsfenomen. Calvin grundade en gudsstat i Genève. Bibelns ord, med framförallt budorden som rättesnöre, tillsammans med idoghet och arbete, blev det centrala. Valspråket var: "Hedern går före guldet."

Kalvinister flyktingar med stora ekonomiska tillgångar

I Europa utbröt religionskrig och förföljelser när katolicismen blev ifrågasatt av både lutheraner och kalvinister. Många kalvinister tvingades lämna Frankrike och en del av dem kom till Sverige. En stor del av dessa "flyktingar" tillhörde en intellektuell och konstnärlig elit, där många var driftiga manufakturister och andra var handelsmän med stora ekonomiska tillgångar. Den kalvinistiska invandringen bidrog till en uppryckning av den svenska järnhanteringen. Det fanns också en vallonsk invandring till järnhanteringen, som inte var reformert (reformert = kalvinist).

Klasskillnaden bäddade för en ny nomenklatura – fackpampar med mera

Beroende på den ideologiska/religiösa grunden hos järnbruksledningen, kom arbetarens levnadsvillkor att bli olika vid järnbruken. Vid en stor del av brukena växte det fram en stark nomenklatur bestående av disponent och tjänstemän. Arbetaren blev, trots sin stora arbetsinsats, en lägre klass på brukets samhällsstige. Klasskillnaden var enorm och detta pågick så sent som på 1970-talet.

I klasskampens spår följde den framträdande gruppen fackpampar. Denna grupp har oftast fått framträdande roller inom det Socialdemokratiska arbetarpartiet, detta gäller även fram till idag.

Kung Gustaf Vasa införde den lutherska läran i Sverige

Redan på 1500-talet hade Sverige kunnat få en annan ideologisk trosinriktning, som kanske lett till att svenskarna inte haft behov av att importera socialismen. Alla statsskick är uppbyggda antingen på religion eller också ideologi. Den svenske kungen Gustaf Vasa kastade, på 1500-ta-

let, ut katolska kyrkan ur Sverige. Sedan utnämnde han lutheranen Olaus Petri till att predika den lutherska läran i Sverige. Innan dess runt 1560 kalvinistiska idéer vann insteg i landet. Dessa omfattades bland annat av Erik XIVs läkare och lärare kalvinisten Dionysius Beurreus.

Socialismen medförde en ny överhet

Om uppbyggnaden av de hugenoternas uppländska bruk blivit tongivande för samtliga industrier i Sverige, hade inte arbetarklassen behövt ropa ut orden: "Frihet, jämlikhet och broderskap." Vi hade då haft ett land med grundtanken om frihet, jämlikhet och broderskap utan socialismens inblandning. Den rättvisan som socialismen eftersträvade ledde olyckligtvis till att en ny överhet växte fram i samhället. Idag finns makten hos byråkrater och politiker, som tillskansar sig löner, pensioner samt övriga förmåner på skattebetalarnas och väljarnas bekostnad. Det var den gamla järnbruksarbetarens rop efter bättre lön, arbetsvillkor och arbetsmiljö, som banade vägen för socialismens framsteg i Sverige.

Information om kommunismens brott

1982 gav jag ut den lilla boken *Den kommunistiska förintelsen – den internationella kommunismens offer sedan 1917* (Bokförlaget Pro Veritate, Uppsala). Det var nio år innan Sovjetunionens kollaps och det överflöd av information om kommunismens brott som vi har idag var inte tillgängligt. Ändå var det ett försök att uppskatta antalet offer för kommunismen mellan 1917 och 1982. Den skrämmande siffran var omkring 104 miljoner döda. Senare arbeten har visat att siffran i min lilla bok var i rätt storleksordning, även om totalsiffran var högre, närmare 150 miljoner offer. En engelskspråkig version av boken uppdaterad med nu tillgängliga siffror är under arbete. Ett manuskript kan tillhandahållas för dem som är intresserade.

Sverige – det tysta landet

Våren 2007 visade en opinionsundersökning att 95 procent av de svenska skoleleverna kände till Förintelsen. Andelen som kände till kommunismens brott mot mänskligheten var 10 procent. 90 procent var obekanta med de sovjetiska slavarbets- och koncentrationslägren. Redan 2003 tog den socialdemokratiska regeringen initiativ till Forum för Levande Historia, en med statliga pengar finansierad myndighet. Myndighetens syfte är att stödja forskning och information till stöd för demokrati, tolerans och mänskliga rättigheter byggt på de erfarenheter som vanns under Förintelsen och andra brott mot mänskligheten. När Alliansen fick makten 2006 fick den nästan obefintliga kunskapen om GULAG i de svenska skolorna att ge Forum för Levande Historia en tilläggsuppgift, att utarbeta information om kommunismens brott mot mänskligheten.

Våren 2008 arrangerade Forum för Levande Historia ett internationellt seminarium i anslutning till detta nya uppdrag. Man valde att smalna av uppdraget till tre fall: Sovjetunionen, Kommunist-Kina och Kambodja. Vid seminariet presenterade Forum för Levande Historia en rikligt illustrerad bok, *Brott mot mänskligheten under kommunistiska regimer*. Man

tog också fram en 20-sidig broschyr med samma titel som boken. Broschyren var avsedd för skolbruk. Senare under 2008 fick lärare över hela Sverige utbildning i hur man skulle behandla ämnet, att undervisa om kommunistiska brott mot mänskligheten på gymnasiet.

Vänstern är uppretad

Det tog inte lång tid innan de vanliga vänsterkrafterna samlades i protest mot

Bertil Häggman
bertil.haggman@contra.nu

Forum för Levande Historias nya uppgift. I april 2008 undertecknade flera hundra vänsterorienterade akademiker en protestskrivelse, som publicerades i *Dagens Nyheter*. Många av de protesterande var "68-or", de som nu kontrollerar så mycket av agendan i läroämnet historia vid landets universitet, där 68-orna har stort inflytande. Kulturministern anmärkte lugnt att protesten sa mer om de som undertecknat den än om projektet som sådant.

Ukrainska Holodomor på 1930-talet

President George W. Bush besökte i april 2008 Kiev och den dåvarande ukrainske presidenten Viktor Jusjtjenko påpekade att ukrainarna uppskattade USAs stöd i ansträngningarna att hedra dem som blev offer för Holodomor (den av Stalin skapade hungersnöden) i Ukraina 1932 och 1933. "Vi kommer att vara oändligt tacksamma för USAs erkännande av den totalitära regimens brott som ett folk-mord mot vår nation. Ukraina ska alltid minnas namnen av amerikanska forskare som James Mace, Robert Conquest och andra, vars arbete spridde kunskaper om en tragisk sanning om hungernöden. Deras arbete var ovärderligt".

I en svensk bok om hungerkatastrofen omtalas den i ett kapitel med rubriken "Den stora svälten – svälten som vapen för att bryta ner motstånd". Men Holodomor presenteras bara som en hypotes.

Frågan om det fanns en plan där hungersnöden ingick är ännu inte bevisad, enligt de svenska författarna.

Inga siffror om antalet offer i Ukraina nämns. Bara ett allmänt omdöme finns i avslutningen: miljoner människor avrättades (men ingen uppskattning om antalet offer för hungersnöden). Vad gäller Holodomor var förre presidenten Jusjtjenkos uppskattning av antalet dödsoffer förorsakade av hungern i Ukraina 1932 och 1933 10 miljoner.

I Ryssland ombads författaren Aleksander Solzjenitsyn (avliden 2008) att ge sin mening: "ukrainarnas påståenden om hungersnöden är en myt" sa Solzjenitsyn enligt *Kansas City Star* den 2 april 2008. Solzjenitsyns utbrott kan ha förorsakats av att presidenterna Bush och Jusjtjenko med fruar besökte ett monument som hedrade hungersnödens offer.

Vad är då sanningen om antalet offer för kommunismen i Sovjetunionen? Det finns åtskilliga relevanta siffror. Aleksander Jakovlev, som var ordförande i den kommission som upprättades för att rehabilitera dem som orättfärdigt straffades av Sovjetunionen nämnde 2001 en siffra på 32 miljoner offer mellan 1917 och 1945. År 2006 antog Europarådets parlamentariska församling en resolution (nummer 1481) om "behovet av ett internationellt fördömande av de brott som begåtts av totalitära kommunistiska regimer". Föredragande var Göran Lindblad, då moderat riksdagsman och ledamot i Europarådets parlamentariska församling. Den siffra som angavs var 20 miljoner offer.

Kommunist-Kina: Kannibalism som ett kommunistiskt vapen

När det gäller den kinesiska kommunistregimens brott är den nya boken ännu mer försiktig än när det gäller Sovjetunionen. I sammanfattningen (sidan 68) talas det om "flera miljoner människors död". Vad betyder då ordet "flera" i detta sammanhang? Mindre än 10 miljoner? Går vi till Europarådets resolution handlar det om 65 miljoner offer. Min egen uppskattning är 80 miljoner offer. Varför spelar Forum för Levande Historia ner antalet offer?

Som statlig myndighet är man försiktig för att undvika "irritation" i Peking, en irritation som kunde störa svenska kommersiella intressen.

Det råder också tystnad om att maoisterna utövade kannibalism mot "förrädare mot revolutionen". Man söker förgäves efter Zhen Yi i bokens bibliografi (*Scarlet Memorial. Tales of Cannibalism in Modern China*, ursprungligen publicerad 1993 och omtalad i en artikel med rubriken *Maos kannibaler* av Carl-Gustaf Lilius i Dagens Nyheter den 21 oktober 1996; liksom Jasper Becker: *Hungry Ghosts. China's Secret Famine*, 2000 och Jung Chan: *Mao – The Unknown Story*, London 2005). I Lilius artikel finns siffran 70 miljoner som antalet offer i Folkrepubliken Kina mellan 1949 och 1976.

Kambodja – 20 procent av befolkningen död

Också när det gäller Kambodja tvekar Forum för Levande Historia. Undagömt på sidan 72 i en kronologisk tabell finns uppskattningen av antalet offer till 1,5 till 1,7 miljoner under perioden mellan 1975 och 1979. Europarådets uppskattning är två miljoner offer. Min egen uppskattning blir ungefär densamma som Europarådets.

Den slutliga räkneoperationen skulle enligt min mening stanna på 114 miljoner offer för de tre fall som undersökts av Forum för Levande Historia. Förvisso är det viktigt att inte göra frågan om kommunismens offer i människoliv till en sifferlek. Men ändå är det viktigt att de som får ta del av informationen också får till sig siffror, så att de kan förstå hur enorm kommunismens skuld är.

Nürnberg II?

Det har aldrig avhållits någon andra Nürnberg-rättegång, en slutlig uppgörelse med kommunismen, på det sätt som de allierade dömde de ledande national-socialistiska krigsförbrytarna efter Andra världskriget. Ett försök gjordes 1993 att ordna en rättegång om Sovjetunionens Kommunistiska Parti, det kommunistiska systemet, den kommunistiska ideologin och dessas följd. En deklaration om inrättandet av tribunalen undertecknades av den ryska organisationen Memorial, det estniska Förbundet för offren för förtryck, Memento, Förbundet för de mänskliga rättigheternas försvar i Rumä-

nien och Frihetsförbundet i Litauen och ytterligare ett fyrtiotal organisationer. Enligt vad jag känner till ordnades aldrig någon tribunal.

Andra europeiska initiativ

En av de viktigaste konferenserna under senare år hölls i Berlin och tog upp frågan om det sovjetiska lägersystemet. Det var ett samarbete mellan Konrad Adenauer-Stiftung i Tyskland, Italienska Kulturinstitutet, museet till minne för offren för Stasi i Berlin-Schönhausen och Comitatus pro Liberatibus. De papper som lades fram vid konferensen har publicerats i en bok: *Memento Gulag – Zum Gedanken an die Opfer totalitäre Regime*, utgiven av Renato Cristin i Italien och tryckt av Duncker & Humblot i Berlin.

Minnet av de kommunistiska brotten är väl bevarat i exempelvis Riga i Lettland och Budapest i Ungern. Dessa städer har centralt belägna museer som ger information om tyranniet, både det nazistiska och kommunistiska. Terror Ház i Budapest har haft ungefär 1,5 miljoner besökare. År 2005 ordnade man utställningen "Den ungerska tragedin 1945 – förslavad och utvisad", till minne av de 700 000 ungrare som deporterades till Sovjetunionen under Andra världskriget och efter 1945. Över 350 000 av dem återvände aldrig.

Det finns planer på fler museer till minne för dem som har lidit. Målet är museer i Washington D.C., Bryssel och Berlin. I Sankt Petersburg har Memorial börjat arbetet med ett virtuellt museum, som finns på www.gulagmuseum.org (museet finns på ryska, engelska och tyska), där finns mer än 10 000 bilder. Man planerar även samarbete mellan alla tidigare sovjetrepubliker där det funnits läger.

En tidig tidningsrapport om Stalins folkord i Ukraina, siffran uppskattas idag vara mycket högre I Forum för Levande Historias material talas det bara om "miljoner".

Italienska offer för kommunismen vid Adriatiska havet

En av de internationellt minst kända aspekterna på kommunismens brott är de brott som begicks av Titos partisaner under perioden 1943–1945. Tusentals italienare mördades på halvön Istrien, i Fiume och i Dalmatien. Det tog mer än 50 år innan Italien var beredd att minnas tragedin. Men sedan 2006 har den 10 februari varit en nationell minnesdag i Italien, till minne av dem som gick under för de jugoslaviska kommunisternas hand. För den som vill lära sig mer om tragedin vid Adriatiska havet finns det ett urval artiklar på tyska i *Die Foibe – Vom politischen Schweigen zur historischen Wahrheit*, utgiven av Renato Cristin på LIT Verlag i Berlin, 104 sidor, år 2007. Professor Cristin har varit chef för Italienska Kulturinstitutet i Berlin.

Slutsatser

Det är ingen överdrift att dra slutsatsen att det finns en "tystnadens konspiration" i Sverige och en del andra europeiska länder, när det gäller kommunismens brott mot mänskligheten. Den socialdemokratiska regeringens tystnad bröts när Forum för Levande Historia fick en bredare uppgift. Men det breddade uppdraget är som framgått försett med reservationer. Och sorgligt nog är regeringen och Forum för Levande Historia utsatta för ett intensivt tryck från vänstern att projekten i skolorna om de kommunistiska brotten ska läggas ned.

Det är viktigt att civilsamhället tar itu med den viktiga uppgiften att sprida information. Ett fint arbete gjordes tidigare av organisationen Upplysning om kom-

Fortsättning på sidan 17

En månad med Svenska Dagbladet:

Nästan inga nyheter – desto mer kommentarer och kampanjer

I förra numret av *Contra* hade vi en kritisk genomgång av hur *Dagens Nyheter* förvandlats från ett nyhetsorgan till en kampanjmaskin. Vi behandlade Carema-affären ingående och det av DN som register över romer be-tecknade spaningsregistret hos Skånepolisens lite mer ytligt. Vi kan nu tillägga att Säkerhets- och Integritetsskyddsnämnden (SIN) konstaterat att det inte var något register över romer, det är något som *Dagens Nyheter* hittat på (med utgångspunkt från att många av de registrerade faktiskt var romer, men ingen blev registrerad för sin etniska bakgrund). SIN var samtidigt kritisk mot andra inslag i Skånepolisens register, men det som de flesta av DN:s skandalrubriker handlade om hade alltså inte täckning i verkligheten.

Men *Dagens Nyheter* är inte ensam om att välja den breda vägen bort från nyhetsjournalistiken till att bli kampanjorgan. Vi har i detta nummer av *Contra* valt att granska *Svenska Dagbladet*, som tidigare brukade göra sig breda över att de representerade ”kvalitetsjournalistik”. Men det var då. Nu är de lika mycket en kampanjmaskin som *Dagens Nyheter*.

Eftersom tidningarnas layout förändrats är det enkelt att varje dag se vilken tidningen anser vara huvudnyhet. Vi har valt att under november månad granska Svenska Dagbladets 29 huvudnyheter (det kom ingen tidning på Alla Helgons dag den 2 november).

1 november. Handlare kräver skatte-koll. Svenska Dagbladet har upptäckt att Stockholms stad inte kräver att torghand-lare registrerar sig hos Skatteverket för

att få hyra en torgplats. De har letat fram en registrerad torghandlare som är miss-nöjd med ojuste konkurrens. Det handlar om 23 torghandlare av 164 enligt Skat-teverket. Stockholms stad får den stora kritiken, trots att man kanske hellre borde rikta kritik mot Skatteverket som inte ser till att kända skattskyldiga betalar skatt. Kontentan: Dagens största nyhet är att 23 torghandlare smiter från skatten och att Stockholms stads byråkratiska rutiner inte är tillräckligt hårda.

3 november. ”FRA var en av Reinfeldts värsta kriser. En repris vore förödande”. ”Det kostar att vara bästis med president Obama nuförtiden”. Två utpräglade leda-rinlägg med politiska kommentarer top-par Svenskars förstasida denna dag.

4 november. ”Resa med livet som insats”. En berättelse om svårigheter att ta sig

cg.holm@contra.nu

till Sverige för syriska flyktingar. Inne i tidningen upplagt som ett snyftreportage som ska motivera mer generösa visum-regler. Inte många ord om dem som verk-ligen tjänar på det nuvarande systemet: Flyktingsmugglarna.

5 november. ”Vapenmakt mot hjälp”. Svarar i tidningen mot en artikel om en sändning med byggmateriel till Västban-ken som stoppats av Israel. Inte ett ord om Israels syn på saken och varför sänd-ningen stoppades.

6 november. ”Tidigt val ett lagbrott”. Nu handlar dagens viktigaste nyhet om att de som söker till gymnasiet i många fall måste välja inriktning redan i nian istället för i första årskursen i gymnasiet.

7 november. Ytterligare ett ganska smalt skolproblem toppar tidningens förstasida. Det handlar om att det tar lång tid att få utländska akademiska meriter kontrolle-rade av Universitets- och högskolerådet.

8 november. ”Allt fler timmar äts upp av jobbpendling”. Stockholmarnas genom-snittliga resa till arbetet har ökat med sju minuter under de senaste 18 åren! Kritik mot att infrastrukturprojekten inte ge-nomförs tillräckligt snabbt.

9 november. ”Önsketänkande från både S och M”. Här hamnade en verklig nyhet nästan på förstasidan. S-ledaren Stefan Löfven har uttalat sig i regeringsfrågan och är öppen för att gå över blockgrän-sen. Men trots att artikeln i tidningen var uppbyggd kring den nyheten så push-ades på förstasidan kommentaren från tidningens politiske kommentator Göran Eriksson, han trodde inte på realismen i Löfvens förslag. Och inte heller i Fredrik Reinfeldts synpunkter på Löfven. Det närmade sig att SvD skulle ha fått måna-dens första nyhet på omslaget, men det lyckades inte, det blev en kommentar till nyheten istället för nyheten.

10 november. ”De fattiga drabbas hårdast”. Nu var det nära igen. Tyfonen har slagit till mot Filippinerna med våldsam förödelse. Men kommentaren är att ”de fattiga drabbas hårdast”, vilket förklaras med korrruptionen i landet. Inte ens när minst 4 000 människor omkommer kan tidningen avhålla sig från dubiöst under-byggda kommentarer istället för fakta.

11 november. ”Förödelse i tyfonens spår”. Nu presenterar Svenska Dagbladet den första riktiga nyheten på hela månaden! Men den kommer dagen efter att samma händelse presenterades mera som en po-litisk kommentar.

12 november. ”Trängseln består”. Reger-ingen, Stockholms läns landsting och fyra kommuner i Stockholms län tillkännager att det ska byggas nio nya tunnelbanesta-tioner vilket ska ge plats för 78000 bostä-der. Rubriken handlar om att ”trängseln består”!

13 november. ”Hotar att fälla S+MP”. SvD börjar en serie intervjuer med parti-ledarna. Nu handlar det nog om månadens andra nyhet. Fredrik Reinfeldt uttalar sig kritiskt mot det uttalande från Stefan Löf-ven som avfärdades redan i rubriken den 9 november.

14 november. ”Panelen manar till rörlig-het”. SvD skapar egna nyheter genom att sätta ihop en ”rätnepanel”. Huvudnyhe-ten den här dagen är att SvDs egen lilla grupp rekommenderar rörliga bolån.

15 november. ”Två kungar – en VM-

kamp". Förhandsartikel inför VM-kvalmatchen Portugal-Sverige.

16 november. "Underläge i halvtid". Första matchen har ägt rum och den svenska förlusten toppar förstasidan. Det är ju faktiskt en nyhet!

17 november. "SD redo tona ned invandringsfrågan". Den andra i serien av partiledarintervjuer. SvD lyckas faktiskt få till en nyhet här genom att Jimmie Åkesson faktiskt säger något nytt. Efter ett par dagars malande i övriga media har dock det mesta försvunnit av Åkessons ställningstagande.

18 november. "Vårdkris året runt". Fackets ståndpunkt när det gäller rekryteringen av vårdpersonal toppar oredigerad förstasidan. En personalchef vid ett landstingsdrivet sjukhus har en annan uppfattning, men för att få läsa den måste man komma in i artikeln och då ha glömt bort det intryck som topprubriken skapar. Tidningen lyckas inte övertyga om att rubriken har täckning i verkligheten.

19 november. "Nu är det slutsnacket". En förhandsartikel inför returmatchen Sverige-Portugal.

20 november. "Sveriges överman". Stor bild på Cristiano Ronaldo.

21 november. Ett nätverk för nätet. Toppartikeln handlar om ett nytt företagsprojekt som kanske kan bli något, men som faktiskt bara har något tiotal anställda (men en stilig kvinnlig VD).

22 november. "Valet blir svårt". Här domineras förstasidan fullständigt av det interna SvD-arrangemanget "Svenska Dagbladets bragdmedalj" till årets främsta idrottsbragd. Priset har stor status, men det är inte tilldelat än, det sker inte förrän den 3 december.

23 november. Lika stor dominans som bragdmedaljen tog dagen innan tar denna dag invigningen av ett seniorboende för "hbt-personer". Det står inte ett ord om hur många lägenheter det handlar om, men det är 27 stycken. Ett renoverat hus med 27 lägenheter toppar alltså förstasidan den dagen!

24 november. Tredje partiledarintervju. Den här gången Göran Hägglund som öppnar för att "be narkolepsioffer

Nästan hela förstasidan i Svenska Dagbladet upptas 8 november av att stockholmarna behöver pendla sju minuter mer per dag jämfört med hur det var för 18 år sedan. Under samma tid har befolkningen ökat med över 400 000 personer eller 24 procent.

om ursäkt". Den som läser artikeln får dock veta att det inte är tal om något substantiellt innehåll. Patientförsäkringen fortsätter att stå för den ekonomiska ersättningen som tidigare. Det finns större saker att slå upp i intervjun med Hägglund, inte minst att han ställer sig öppen till att flytta ansvaret för sjukvården från landstingen till staten. En jättereform som smygs undan i bakgrunden, när istället en eventuell ceremoni av föga substantiellt innehåll blåses upp till det stora.

25 november. "Oro trots kärnavtal". Sex länder har träffat en överenskommelse med Iran om landets utveckling av kärnvapen. SvDs nyhet är inte överenskommelsen i sig utan att somliga är missnöjda med den.

26 november. Reportage från Honduras. Inga egentliga nyheter. Trots att presidentvalet äger rum samma dag.

27 november. Två svenska journalister har försvunnit i Syrien. Saken uppmärksammades dock redan dagen innan i *Dagens*

Nyheter – en av de försvunna var löst knuten till *Dagens Nyheter*. Svenskan vrider till en ganska krystad nyhet, att journalisterna skulle ha varnats innan de försvann. Rubriken handlar om varningen, inte försvinnandet. Men vi kan med nöd och näppe ge godkänt för tredje nyheten denna månad, vid sidan av fotbollsmatcherna mot Portugal.

28 november. Justitieministern ska tillsätta en "Quick-kommission". Det är dock inte huvudnyheten, utan huvudnyheten i SvD blir "Bråk direkt kring Quick-kommission".

29 november. Första matlarmet under månaden. "Forskare varnar för fosfor i maten". Konstigt att det bara har varit ett enda "larm" under den här månaden.

30 november. "Utländsk journalist hårdvara i konflikt". Den 27 berättade SvD om två tillfångatagna journalister. Nu vrider man ur den nyheten ett varv till genom att rapportera att det går bra att pressa pengar för den som fångat en utländsk journalist. I princip var det ju vad som stod redan den 27 november, men nu är det värt att

toppa en förstasida till.

Under en månad har *Svenska Dagbladet* fem raka nyheter som toppat tidningens förstasida. Två av dessa avser Sveriges VM-kvalmatcher mot Portugal. Därtill kommer att tidningen publicerat och toppat med tre partiledarintervjuer. Åtminstone när det gäller Göran Hägglund lyckas man trycka tillbaka den stora frågan till att hamna långt ner i artikeln. Kvar återstår en dag som toppat med tyfonen Haiyans härjningar på Filippinerna och att två svenska journalister kidnappats i Syrien. Återstående 24 dagar toppas tidningen av ett sammelsurium av vinklade nyheter, egenskapade arrangemang och oväsentligheter.

Vi återkommer senare i *Contra* med en granskning av hur nyhetsbevakningen försvinner och ersätts av kampanjjournalistik och vinklade reportage också i andra tidningar.

BOK-NYTT

Spionjägaren

När man läser Olof Frånstedts synnerligen välskrivna och spännande bok *Spionjägaren* (del 1), om SÄPO under kalla kriget, förstår man vikten av internationell samverkan och modern spaningsteknik för att kunna analysera och agera i knepiga situationer. Frånstedt var under tolv år (1966–78) operativ chef för det svenska kontraspionaget, då SÄPO kunde avslöja en mängd försåtliga anslag.

Dramat i den västtyska ambassaden 24 april 1975 kom inte helt oväntat för SÄPO, som dock inte visste tillräckligt för att kunna avvärja tragedin. Man kan spekulera om bättre spaningsresurser kunde ha hjälpt. Frånstedt redovisar de polisiära förutsättningarna, analys och agerandet på plats, överskådligt och detaljerat.

Planen att tillfångata förra statsrådet Anna-Greta Leijon 1977 kunde SÄPO avvärja effektivt, dels på grund av tur-samma omständigheter, men kanske främst genom skickligt polisarbete i alla led. Det var

ett mycket stort pådrag med hemlighetsmakeri och logis-

tik i stora mått med ett stort antal anhängna – alltsammans gick smidigt utan krångel. Befälsordningen vid ett så stort tillslag, som absolut inte fick röjas, var givetvis oerhört vik-

tig, liksom informationen till regeringen, vars nyckelpersoner (justitieministern och hans statssekreterare) bara hade att acceptera SÄPOS besked före tillslaget.

SÄPOS agerande mot det sovjetiska företaget Matreco hade bra poänger, som vållade statsminister Palme ett teatraliskt utbrott mot SÄPO-chefen (förmodligen med "remote address"). *Spionjägaren* innehåller en hel del sådana "bon mots" och personlig karakteristik som nog många läsare torde uppskatta. Den baltiske sjökaptanens berättelse om ubåtstrafiken är nog ny för de flesta. Spionerna Wennerström och Bergling har fått stort utrymme liksom svenska politikers kontakter med Sovjet.

Avslutningskapitlet "Sveket mot Raoul Wallenberg", som är mycket gripande, innehåller nog en hel del nytt för de flesta.

Spionjägaren förmedlar verkligen värdefull nutidshistoria.

SVANTE HJERTSTRAND

Olof Frånstedt: Spionjägaren. Bland agenter, terrorister och affärer. Del 1. ICA Bokförlag. 244 sidor. ISBN 978-91-534-3962-2.

CONTRA

5 1988...

Contras C G Holm hade varit hemma hos Pia Kjærsgaard, som då var ledare för det liberala Fremskridtspartiet. Samtalet rörde främst partiets intresse av ett starkt NATO och dess radikala anti-skattspolitik i partigrundaren Mogens Gilstrups anda. Många år senare skulle Pia Kjærsgaard, så partiledare hon var, leda en utbrytning ur Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti, där tyngdpunkten lades på helt andra frågor.

Mer Danmark. Den märkliga marxistiska u-hjälpsorganisationen Tvind, där de mesta insamlade pengarna

gick till den rike sektledaren Amdi Petersens lyxliv, behandlades. Tvind drev också en omfattande verksamhet med friskolor som utbildade "rödgardister". På den här tiden samlade Tvind in pengar även i Sverige, pengar som mestadels hamnade hos Petersen på en exklusiv miljardärsö i Karibien. Många år senare skulle Tvind behandlas på liknande sätt som i Contra även i andra media. Organisationen föll ihop som en pannkaka med Amdi Petersen åtalad (2002) för förskingring och skattefusk. Han är för närvarande inter-

nationellt efterlyst.

Syrien och diktatorn Assad. Som styrt sitt land med järnhand i tjugo år. Men i Contra 1988 handlade det om den nuvarande diktatorns pappa, Hafez al-Assad.

En aktuell fråga 1988 var införande av videocensur! En statlig utredning hade faktiskt utrett frågan och oväntat nog föreslagit att censur inte skulle införas, trots allmänna rop om stopp för "videovåldet" (som på lösa grunder påstods kunna inspirera riktigt våld).

...för tjugofem år sedan